

[REDACTED]

4)

[REDACTED]

tanúként aláírásukkal igazolták, hogy a lakcímrendezési kérelemben leírtak a valóságnak megfelelnek.

Az első fokú hatóságként eljáró Szigetmonostori Polgármesteri Hivatal az ingatlan-nyilvántartással egyeztetve az ingatlan adatait és megállapította, hogy az ingatlan [REDACTED]

[REDACTED]

Az első fokú eljárásban [REDACTED]

[REDACTED]

5) A Szigetmonostori Polgármesteri Hivatal a **2018. február 28. napján kelt I/35-7/2018. sz. határozatával** [REDACTED]

A határozat indokolásának lényege szerint a szállásadó teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozata alapján, valamint a rendelkezésre álló iratokból megállapítást nyert, hogy a felperes nem tartózkodik a bejelentett tartózkodási helyen.

Felperes az első fokú határozattal szemben fellebbezéssel élt.

6) A Pest Megyei Kormányhivatal alperes, mint másodfokú hatóság a **2018. április 20. napján kelt PE/040/01297-2/2018. sz. határozatával** az I. fokú határozat indokolását megváltoztatta, és egyebekben az első fokú határozatot hatályában fenntartotta. A határozat indokolása szerint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 5:165. §- szerint az ingatlan-nyilvántartás az ingatlanokra vonatkozó jogok valamint jogi szempontból jelentős tények nyilvános és közhiteles nyilvántartása. Az ingatlan-nyilvántartás szerint a tárgyi ingatlan kizárólagos tulajdonosa [REDACTED]

[REDACTED] és bejelentési eljárásban szállásadónak minősülő személyként kezelendő.

[REDACTED] haszonélvezőnek tekintendő, függetlenül

attól, hogy melyikük haszonélvezeti joga mikor került bejegyzésre. Mivel [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
lakcímrendezési eljárás megindítására és ahhoz szükséges nyilatkozat megtételére. Alperes
kifejtette, hogy a tárgyi ügyben az arra vonatkozó bizonyítási teher, hogy a kérelmezett
felperes az ingatlant életvitelszerűen használja, a felperest terhelte az eljárásban. A
kérelmezett az eljárás során nem csatolt be olyan okirati bizonyítékot, amely alátámasztotta
volna, az eljárásbeli ingatlanban való jogszerű és tényleges tartózkodását. A csatolt
hulladékgazdálkodási számla nem támasztja alá egyértelműen a felperesnek a tárgyi
ingatlanba való tényleges és jogszerű tartózkodását. Mindezek alapján alperes megállapította,
hogy mivel felperes nem támasztotta alá okirattal, hogy a fennálló jogosultsága alapján
ténylegesen használja a tárgyi ingatlant, a tartózkodási helyének érvénytelenítésére vonatkozó
kérelem megalapozott.

7) Felperes a végleges határozattal szemben a határozat megváltoztatása és [REDACTED] [REDACTED] elutasítása iránt terjesztette elő. Másodlagosan kérte a másodfokú határozatnak az első fokú határozatra is kiterjedő megsemmisítését, új eljárásra kötelezés nélkül. Azonnali jogvédelem iránt kérelmet is előterjesztett az azonnali halasztó hatály elrendelésére. keresetet terjesztett elő. A benyújtott költségjegyzék alapján kérte az alperes közigazgatási szerv 126.681,- Ft, míg [REDACTED] kérelmező, alperesi érdekelt 192.641,- Ft perki költségben való marasztalását, a csatolt megbízási szerződésben foglalt díjszabályra tekintettel.

Keresetében kifejtette felperes, hogy [REDACTED] haszonélvezeti jogát követi. Ennek alátámasztására csatolta a BH 2012. 261. sz. eseti döntést. Jogellenesnek tartotta a határozatot amiatt is, hogy a szállásadó nem került meghallgatásra, holott felperes állította, hogy az ingatlanban lakik. Ennek ellenkezőjét sem [REDACTED].

[REDACTED]

[REDACTED] s nem lakott az ingatlanban, így sem ő, sem a két tanú a valóságnak megfelelően nem nyilatkozhatott, hogy ő nem lakik az ingatlanban. Álláspontja szerint a bizonyítási teher e tekintetben [REDACTED] mint kérelmezőt terhelte.

A peres eljárás során kiemelte, hogy az alperesi érdekelt, mint rangsorban későbbi haszonélvező, a holtig tartó haszonélvezetre joga alapján nem jogosult biztosítani természetes személy számára a tárgyi ingatlanban levő lakás használatát. Így szállásadónak nem minősül, ezért lakcímrendezés tekintetében sem rendelkezik ügyféli jogosultsággal. Hivatkozott arra, hogy az alperesi érdekelt a perben valóságos jogi érdekekkel nem rendelkezik, így lakcímrendezésre vonatkozó kérelmezési joga sem állt fenn, ezért kérte az érdekelt perből való kizárását. Kifejtette, hogy az alperest a holtig tartó haszonélvezeti joga

átengedte. Továbbá a haszonélvezeti jog gyakorlásának átengedése nem érinti [REDACTED] [REDACTED] észére már korábban átengedett haszonélvezeti jog gyakorlásának fennállását.

A felperes a 2019.március 8-án perben tett személyes írásbeli nyilatkozatában előadta, hogy tudomása szerint [REDACTED]

[REDACTED]

8) Alperes a védíratában kérte a kereset elutasítását és felperes 35.000,- Ft perköltségben marasztalását. Kérte az azonnali jogvédelem iránti kérelem elutasítását.

Előadta, hogy [REDACTED] haszonélvezeti jogát gyakorolhatja, amelyből adódóan a lakcímrendezési és bejelentési eljárásban szállásadónak minősülő személyként kezelendő.

A szállásadói minőség kapcsán alperes rögzítette, hogy a lakcím-bejelentési és bejelentési eljárásban a kérelmező [REDACTED] haszonélvezeti jog ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésének időpontjára tekintet nélkül egyaránt az ingatlan haszonélvezőjének tekintendő, és ennek okán szállásadónak minősülnek. Abból adódóan pedig, hogy a kérelmező [REDACTED] állásadói jogosultsággal rendelkezik, a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény (Nytv.) 26. § (5b) bekezdése értelmében jogosult a felperessel szemben lakcímrendezési eljárás megindítására és ahhoz szükséges nyilatkozat megtételére.

Alperes védíratában érintette a felperes keresetlevelében a bizonyítékok mikénti értékelésére vonatkozó véleményét. Vitatta, hogy a számla nem bizonyítja, hogy a hulladékszolgáltatási díjat felperes fizette-e meg, utalva arra, hogy ebből nem állapítható meg, hogy felperes az ingatlanban lakott-e, vagy lakik életvitelszerűen. A felperes állításával szemben a hulladékédeény méretének megváltozása nem utal egyértelműen a felperes ingatlanban való tartózkodására. A felperesnek azt a hivatkozását, miszerint a kérelmező [REDACTED] tárgyi ingatlanon fennálló lakcíme az alperes PE/040/02402-7/2017 sz. 2017. november 7-én jogerőre emelkedett határozatával érvénytelenítésre került, így [REDACTED]

[REDACTED] alperes elvetette, mivel véleménye szerint mindez azonban nem vonja maga után azt a tényt, hogy a felperes ott lakásáról vagy ott nem lakásáról ne lehetett volna tudomása, különösen a köztük fennálló rokon kapcsolatára. Alperes a másik közigazgatási eljárásban az I. fokú hatóság által birtokolt – a tárgyi lakcímfiktiválásra vonatkozó határozata meghozatalakor - figyelembe vett bizonyítékok kapcsán a felperes által megfogalmazott azon következtetés, hogy miszerint a kérelmező szerint annak okán, hogy a házban nem tud tartózkodni, hogy az egyik szobát felperes használja, nem volt levonható. Az alperes – a tanúbizonyítás elmaradásának kifogásolása kapcsán megjegyezte, hogy az iratok alapján megállapítható volt, hogy a kérelmet aláíró tanúk külön írásbeli vagy szóbeli nyilatkozatot nem tettek; azonban a kérelmező [REDACTED] nyilatkozatát erősítették meg, amelyre tekintettel a törvényi vélelem alapján érvénytelen a szállásadónak nem minősülő személy lakcíme abban az esetben, ha ezt a szállásadó írásbeli nyilatkozatba foglalja, ezért az első fokú hatóságnak nem kellett a bizonyítási eljárást lefolytatnia.

Az alperes kifejtette, hogy a kérelmező haszonélvezeti jogát a Ptk. 5:147.§ (2) bekezdésére tekintettel gyakorolhatja, amelyből adódóan az Nytv. és a végrehajtásáról szóló 146/1993. (X.26.) Kormányrendelet (Vhr.) vonatkozó rendelkezései alapján a lakcímrendezési és bejelentési eljárásban szállásadónak minősülő személyként kezelendő.

Utalt arra, hogy a perbeli I-II. fokú közigazgatási eljárásnak és a peres eljárásnak sem tárgya a felperes lakcímbejelentésének jogszerűsége. Az alperesi hivatal nem vonta kétségbe azt a tényt, hogy [REDACTED] mint az eljárásbeli ingatlan haszonélvezője és ebből adódóan szállásadója a felperes lakcímbejelentéséhez hozzájárult. Az eljárás tárgyát azonban nem a felperes lakcím (helyesen tartózkodási hely) létesítésének jogszerűsége, hanem lakcímének rendezése képezte, illetve képezi, mely két egymástól elkülönülő eljárás.

A hivatal nem vitatta, hogy a felperes tartózkodási helyének létesítése során [REDACTED] kérelmező nem minősült szállásadónak, a kérelmező haszonélvezeti jogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzésére ugyanis csak ezen időpontot követően 2017. május 12. napján került sor. Ezen időpontot követően azonban a kérelmező a tárgyi ingatlan tekintetében az Nytv. és Vhr. rendelkezései értelmében szállásadónak minősül, ebből következően pedig lakcímrendezési eljárásban ügyfélnek számít.

Az Nytv. és Vhr. rendelkezései alapján egyértelműen megállapítható, hogy bejelentett lakcímadat vonatkozásában a szállásadó írásbeli nyilatkozata az irányadó, mellyel szemben okirati bizonyításnak van helye. A bizonyítás ebben az esetben nem a szállásadót és nem a közigazgatási hatóságot, hanem a szállásadónak nem minősülő felperest terheli. Minderre tekintettel alperes szerint a hatóság határozata megalapozott, jogszabálysértést nem tartalmaz.

Alperes a peres eljárásban az hangsúlyozta, hogy az Nytv. és Vhr. általa hivatkozott rendelkezései alapján egyértelműen megállapítható, hogy a bejelentett lakcímadat vonatkozásában a szállásadó írásbeli nyilatkozata az irányadó, amellyel szemben okirati bizonyításnak van helye. A bizonyítás ebben az esetben nem a szállásadót és nem is alperest terhelte, hanem a szállásadónak nem minősülő polgárt, azaz a felperest. Hangsúlyozta továbbá, hogy az Nytv. alapján a szállásadónak nem minősülő személy lakcíme érvénytelen abban az esetben, ha ezt a szállásadó írásbeli nyilatkozatba foglalja, melyre tárgyi esetben sor került. Alperes hangsúlyozta az eljárásban, hogy az érdekelt a haszonélvezeti jogát gyakorolhatja, amelyből adódóan a lakcímrendezési és bejelentési eljárásban szállásadónak minősülő személyként kezelendő és ennek van a per megítélése szempontjából jelentősége.

9) [REDACTED]

A peres eljárás során az alperesi érdekelt bírósági ítéletet csatolt, amellyel igazolta, hogy a haszonélvezeti joga a tárgyi ingatlanra véglegesen bejegyzésre került. E körben utalt arra, hogy a törvényszék ítéletében a tulajdonos azt nyilatkozta, hogy az ingatlanban két személy lakik, és annak két fő haszonélvezője van. Továbbá, hogy ha a haszonélvezeti jog egyidejűleg több haszonélvezőt illet meg, a birtoklás, használat és hasznok szedésének jogára a közös

tulajdon szabályait kell megfelelően alkalmazni. Mindezek mellett

10) A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. április 9. napján kelt 42. K. 27.814/2018/24. sz. ítéletével felperes kereseti kérelmét elutasította. Kötelezte felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alperesnek 35.000,- Ft, alperesi érdekeltnek 200.000,- Ft perköltséget, továbbá az államnak felhívásra 30.000,- Ft le nem rótt illetéket.

A bíróság a felperes keresetét megalapozatlannak találta.

A bíróság a per tárgyát képező közigazgatási döntést a Kp. 4.§ (1) bekezdése alapján közigazgatási per keretében vizsgálta felül.

A bíróság

- a Kp. 89.§ (1) bekezdés a)-c) pontját, a Kp. 85.§ (2) bekezdését, a Kp. 85.§ (1) bekezdését;

- az Nytv. 5.§ (2) bekezdését, 26.§ (1) bekezdését, a Vhr. 29.§ (1) bekezdését, az Nytv. 26.§ (5), (5a), (5b) bekezdését, az Nytv. 5. § (5a) bekezdését, a Vhr. 33.§ (1) bekezdés a)-d) pontját, 34.§ (3) és (5) bekezdését;

- a Ptk. 5:165.§-át, 5: 170.§-át, 5:171.§ (1) bekezdését, 5:173.§ (1) bekezdését, 5: 177.§ (1) bekezdését, 5: 147.§ (1)-(2) bekezdését, 5:74.§-át, 5:169. §-át hívta fel a közigazgatási jogvita elbírálásához.

11) A bíróság a kereset elutasítását az alábbi kérdésekre adott válaszokban indokolta meg.

a) Az alperesi érdekelt lakcímrendezési és bejelentési eljárásban szállásadónak minősülő személy-e, így jogszerűen terjesztett-e elő a lakcímrendezési kérelmét?

A bíróság e kérdést igenlően válaszolta meg. Kifejtette, hogy a szállásadónak minősülő személy 2017.május 12-én keletkezett, és véglegesen az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került.

A bíróság osztotta az alperes és alperesi érdekelt álláspontját abban, hogy – felperes hivatkozásával szemben – az érdekelt szállásadónak minősül a lakcímrendezési és bejelentési eljárásban a haszonélvezeti jog ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzésének időpontjára tekintet nélkül, együtt, és nem őt követő sorrendben.

A bíróság kifejtette [indokolás 8. oldal (3) bekezdés], miszerint felperes szerint e tekintetben hivatkozott Ptk. 5:169.§-ában meghatározott rangsor elve az ingatlanra bejegyzett jogok ingatlan-nyilvántartási sorrendjére vonatkozik. Jelen eljárás azonban nem az érdekeltet és a polgári peres eljárás, ahol ennek jelentősége lehetne, hanem az eljárás tárgya lakcím fiktiválási közigazgatási eljárás.

Ebben az eljárásban a hatóság jogszerűen helyezkedett arra az álláspontra, hogy az Nytv. és Vhr. valamint a Ptk. vonatkozó §-a alapján az ingatlan birtoklásának, használatának és hasznai szedésének jogára a közös tulajdon szabályait kell megfelelően alkalmazni. A közös

tulajdon szabályai alapján pedig a haszonélvezők mindegyike jogosult a dolog használatára, amelyből a lakcímrendezési és bejelentési eljárásban a szállásadói minőség következik.

Összefoglalva: a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekből egyértelműen megállapítható, hogy a haszonélvezeti jogosultak nem egymás után, hanem közösen jogosultak a haszonélvezeti jogok gyakorlására.

A bíróság így megállapította, hogy a felperes azon hivatkozása, hogy az érdekelt a rangsor elve alapján nem minősül szállásadónak, ezért a lakcímrendezési eljárásban nem rendelkezik ügyféli jogosultsággal, és így a perből ki kell zárni, megalapozatlan. Ellenben az érdekelt jogszerűen terjesztett elő a felperes lakcímének fiktiválására vonatkozó kérelmét.

b) A hatóság jogszerűen nyilvánította-e a felperes tartózkodási helyét érvénytelennek a tárgyi ingatlanon?

Az első fokú bíróság szerint a Vhr. 35.§ (3) bekezdése alapján a szállásadónak az Nytv. 26.§ (5b) bekezdésében meghatározott nyilatkozata az irányadó, amellyel szemben okirati bizonyításnak van helye. A bizonyítás ebben az esetben nem a szállásadót, hanem a felperest terhelte. A felperes ugyanakkor a személyszállítási számlán kívül más okiratot nem tudott csatolni annak bizonyítására, hogy a bejelentett lakcímadata valós. Ennek a számlának a címzett ugyan a felperes, a felhasználó ugyanakkor [REDACTED] ezen okirat az egyszeri alkalommal történt befizetésről semmiképpen sem elégséges annak bizonyítására, hogy a felperes a kérelem előterjesztésének idején az eljárásbeli ingatlanban átmenetileg, de huzamosabb ideig lakott volna, tehát ez az ingatlan lett volna a tartózkodási helye. A bíróság megjegyezte, hogy a meghallgatott tanúk, [REDACTED] sem támasztották alá, hogy a felperesnek a tárgyi ingatlan a fent kifejtettek szerint tartózkodási helyül szolgált a kérelem előterjesztésekor. Ezenkívül maga a felperes is olyan írásbeli nyilatkozatot tett a perben miszerint „Évek óta több napot töltöttem nagyszüleimmel, sokat tartózkodtam az ingatlanban.” Ez azonban nem feleltethető meg a tartózkodási hely fogalmának.

A fentiekre tekintettel a bíróság megállapította, hogy a szállásadó érdekelt írásbeli nyilatkozatával szemben a felperes nem tudta bizonyítani okirattal bejelentett lakcímadatának valóságát.

c) Mindezekre tekintettel a bíróság megállapította, hogy a hatóság jogszerűen döntött a felperes tárgyi ingatlanon fennálló tartózkodási helyének érvénytelenné nyilvánításáról.

Az alperes határozata megalapozott, jogszabálysértést nem tartalmaz, ezért a Kp. 88.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a bíróság az alaptalan keresetet elutasította.

A bíróság a Kp.35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperesnek és az alperesi érdekeltnek a Pp. 81.§ (5) bekezdés szerinti költségjegyzéken felszámított perköltsége megfizetésére azzal, hogy a bíróság az érdekelt tekintetében a perköltség összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 1.§ (2) bekezdése alapján mérsékelte, mivel az nem állt arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság az ügyvédi munkadíj összegének megállapítása során azt vette figyelembe, hogy az érdekelt jogi képviselőjének két tárgyaláson kellett megjelennie, illetve két előkészítő iratot terjesztett elő a bírósági eljárásban. A bíróság így a kifejtett ügyvédi tevékenységgel a rendelkező részben írt perköltsége találta arányban állónak.

A perben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 45/A.§ (1) bekezdése és 62.§ (1) bekezdés h) pontja alapján feljegyzett 30.000,- Ft kereseti illetéket a pervesztes felperes köteles viselni.

Az ítélet elleni fellebbezést az első fokú bíróság a Kp. 99.§ (1) bekezdése alapján kizárta.

12) Felperes indítványozó a jogerős ítélettel szemben a Kúriához felülvizsgálati kérelmet és azonnali jogvédelem iránti kérelmet nyújtott be.

A felülvizsgálati kérelemben az alábbi jogszabálysértéseket kérte megállapítani és indokolást adta a kérelem befogadásának alátámasztására.

A jogerős határozattal szemben állított jogszabálysértések

Felperes szerint az első fokú, jogerős ítélet – az alábbiak miatt - súlyosan jogszabálysértő.

a) A közigazgatási perben [redacted] i érdekelt perbelépését a bíróság olyan érdekelt számára engedélyezte, aki a jogszabályok szerint anyagi joggal a közigazgatási döntéssel kapcsolatban nem rendelkezett. A felperesnek az alperesi érdekeltnek a perből való kizárására vonatkozóan előterjesztett indítványával kapcsolatban pedig a bíróság határozatot nem hozott.[Kp. 21. § (2) bekezdés és (5) bekezdés] A bíróságnak a felperesi indítványról való döntése elmulasztása és [redacted] részvételével a per tárgyalása így jogszabálysértő, mert a perben - a felperes kizárási kérelmének elbírálása és alperesi érdekelt kizárása hiányában - olyan fél vett részt, aki arra nem lett volna jogosult. Így jogalap nélkül kötelezte a felperest az alperesi érdekelt javára megállapított 200.000,- Ft perköltség megfizetésére is.

b) A bíróság a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján a keresetet jogszabálysértően utasította el, mert a kereset nem volt alaptalan.

[redacted] kérelmezőnek a felperes tartózkodási hely lakcímnnyilvántartása ervénytelenítése iránti kérelmének előterjesztésére nem volt joga, az I-II. fokú határozat jogszabályba ütközött, másrészt a felperes az ingatlanban lakhatási joggal rendelkezett és oda beköltözött. Az ingatlant tartózkodási helyként használta. Ebbe a jogszerű helyzetbe a rangsorban későbbi [redacted] haszonélvező kérelmére a felperesnek az I-II. fokú hatóság által történő kimozdítása és a tartózkodási helyre vonatkozó lakcím érvénytelenítése és fiktiválása, valamint ezt támadó kereset elutasítása súlyos jog és érdeksérelmet jelent a felperes számára, mert nem veszi figyelembe és kétségbe vonja, - [redacted] haszonélvező ingatlanbiroknak a haszonélvezeti jog gyakorlásának átengedése által - nagyszüleinél való jogszerű valós tartózkodási lehetőségének közigazgatás útján való regisztrálását.

c) Az első fokú bíróság a tényállást helytelenül és hiányosan állapította meg, és a bizonyítékokat nem vette teljes körűen figyelembe és azokat nem okszerűen értékelte. A bíróság a felperes 2019.március 8-án kelt iratában személyesen tett nyilatkozatát, valamint ezen irat mellékleteként a haszonélvezeti jog gyakorlásának [redacted] al a 2017. március 10-én kelt okiratban részére történő átengedése tényére csatolt okiratát, és a hulladékgazdálkodási számlákat nem vette figyelembe [felperes 5. sz. válaszirata F/1-F/4 mellékletek], ezekkel kapcsolatban tényállást nem állapított meg.[Kp. 78.§ (2) bekezdése és a 78.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279.§ (1) bekezdése].

Helytelenül, az első fokú bíróság a közigazgatási eljárásban felperes által csatolt számlát vette csak figyelembe, annak téves értékelésével, utalva arra, hogy az egyetlen számla nem bizonyítja, hogy felperes lakcímadata valós.

Azonban sem a közigazgatási hatóság, sem a bíróság nem hívta fel „több” szemétszállítási számla csatolására a felperest, így mivel a felperes a szemétszállítási díj általa történő fizetésének igazolására csatolt egy számlát, ezt nem lehet a terhére értékelni, és azt megállapítani, (amely a II. fokú határozatban szintén szerepel) hogy nem felperes fizeti a számlákat, illetve, hogy az egyszeri befizetés nem elégséges annak bizonyítására, hogy a felperes a ([REDACTED]

[REDACTED] psabb ideig lakott volna, tehát ez az ingatlan lett volna a tartózkodási helye.

E tekintetben felperes utal arra, hogy az első fokú bíróság nem oktatta ki felperest, hogy a perben a bizonyításhoz hány számla vagy milyen egyéb bizonyítás szükséges, ezért bizonyítási kötelezettségének az esetleges nem teljesítésére nem róható a terhére. [Kp. 2.§ (3) bekezdése megsértése].

Felperes kiemeli továbbá, hogy [REDACTED] érdekelt a lakcímfiktiválási kérelmét 2018. január 3-án terjesztette elő a perben csatolt 107327990 sz. számla [2.790,- Ft] pedig a 2018. január 1-től március 31-ig terjedő időre, míg a 115697242 számla [2.790,- Ft] 2018. október 1-től december 31-ig szól. A szemétszállítási díj [REDACTED]

[REDACTED] an már a szolgáltatás felhasználójaként felperes van feltüntetve. Mindezt azonban az első fokú bíróság nem vette figyelembe, hanem a bíróság az alperes határozatában foglaltakat megismételte.

d) A felperesnek a tartózkodási helyre a lakcímnyilvántartásba való bejelentkezéséhez [REDACTED] szónélvező szállásadó hozzájáruló nyilatkozata, a felperes 2019. március 8-án kelt perbeli személyes nyilatkozata és csatolt mellékletei és [REDACTED]

[REDACTED] szám alatti ingatlanban tartózkodik.

Mindezeket a bizonyítékokat a bíróság nem vette figyelembe és a tényállásban nem rögzítette. Tévesen foglalt állást a bíróság abb [REDACTED]

[REDACTED] pes volt megdönteni. [indokolás 9. oldal első bekezdés]

Az első fokú bíróság erre tekintettel megsértette a bizonyítékok értékelésére és az ítélet indokolására vonatkozó jogszabályokat [Kp. 78.§ (2) bekezdése, a Kp. 78.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 265.§ (1) bekezdés és 279. § (1) bekezdés].

e) Az I-II. fokú közigazgatási eljárásban és a közigazgatási perben a bíróság a jogszabályok téves alkalmazásával és értelmezésével, és a **Kúria BH 2012 évi 261. sz.** döntésének cáfolatára vonatkozó bírói értelmezés kifejtése nélkül állapította meg az alperesi érdekelt szállásadói jogállásának fennállását. Az ítélet így sérti az Nytv. 5. § (5a) pontját, Nytv. 26.§ (5a)-(5b) bekezdését, a Vhr. 33.§ (1) bekezdését, a Vhr. 35.§ (3) bekezdését, Ptk. 5:147.§ (1)-(2)-(3) bekezdését.

f) A közigazgatási perben [REDACTED]

[REDACTED] ával változás. Erre tekintettel a perben – az

ítéletben foglaltakkal szemben - jelentősége volt annak, és a bíróságnak vizsgálnia kellett volna, hogy felperesnek a tartózkodási helyre történő lakcímbejelentése jogszerű volt-e, illetve hogy az alperesi érdekeltnek a fennálló joga alapján volt-e jogi érdeke ebbe a helyzetbe történő beavatkozásra!

g) Az I-II. fokú közigazgatási hatóságok és a bíróság is jogellenesen figyelmen kívül hagyták, hogy [REDACTED]

Okszerűtlen, a valós élethelyzettől teljesen idegen az ítélet indokolása, amikor kinyilvánítja „jelen eljárás azonban nem az érdekeltet és [REDACTED] érintő peres eljárás, ahol ennek [mármint a rangsor elvének, illetve a haszonélvezeti jogok keletkezése idejének] jelentősége lehetne, hanem az eljárás tárgya lakcímfikтивálási közigazgatási eljárás. Ebben az eljárásban a hatóság jogszerűen helyezkedett arra az álláspontra, hogy az Nytv. és a Vhr. valamint a Ptk. vonatkozó szakaszai alapján az ingatlan birtoklásának, használatának és hasznai szedésének jogára a közös tulajdon szabályait kell alkalmazni.

Mindez figyelmen kívül hagyta [REDACTED] szonélvezetére vonatkozó dologi jogát, és azt, hogy mint haszonélvező kizárólagosan jogosult meghatározni, hogy mely természetes személy számára biztosítja az ingatlan használatát, mint kizárólagos szállásadó

h) A Ptk. 1:2.§ (2) bekezdése értelmében „a polgári jogi viszonyokra vonatkozó jogszabályokat e törvénnyel összhangban kell értelmezni.

A jogerős ítélet figyelmen kívül hagyta az Nytv. és Vhr. értelmezésénél a Ptk. 1:2 § (2) bekezdését.

Az Nytv. 5.§ (5a) bekezdésében foglalt szállásadó fogalmát nem lehet a közigazgatási eljárásban a Ptk. szabályaitól függetlenül, azzal szemben, attól eltérően értelmezni.

Felperes álláspontja szerint tehát sem a közigazgatási eljárásban, sem a perben [REDACTED]

[REDACTED] szolgáló helyiség használatát biztosítsa. Mindezt az I-II. fokú hatóságnak a közhiteles ingatlan-nyilvántartásból észlelnie kellett volna, ennek elmulasztása jogszabálysértő.

i) A Ptk. 1:3.§ (1)-(2) bekezdése értelmében „(1) A jogok gyakorlása és kötelezettségek teljesítése során a felek a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megfelelően kötelesek eljárni. (2) A jóhiszeműség és tisztesség követelményét sérti az is, akinek joggyakorlása szemben áll olyan korábbi magatartásával, amelyben a másik fél okkal bízhatott.”

Felperes úgy véli alperesi érdekelt a lakcímfikтивálási eljárás megindításával vele szemben megsértette a jóhiszemű és tisztességes joggyakorlás követelményét. Ezt a tényt az eljárás I-II. fokú hatóságnak és a bíróságnak is figyelembe kellett volna vennie és értékelnie kellett volna azt a helyzetet, amely [REDACTED] május 12-én keletkezett haszonélvezeti joga előtt már fennállt.

A felperesnek a [REDACTED] által 2017. március 10-én történt okiratban foglalt átengedése folytán, a jogcím szerint saját lakásában - tartózkodási helyként való lakcímbejelentése már fennállt.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] közigazgatási eljárásban eljáró hatóságoknak és a bíróságnak is figyelembe kellett volna vennie. Az első fokú ítélet ezen okból is jogszabálysértő.

j) Felperes megjegyezte, hogy az Nytv. és Vhr. nem határoz meg a tartózkodási hely bejelentésével és lakcímnyilvántartásba vételével kapcsolatban az ingatlanban való „éltvitelszerű” ott tartózkodást. Tehát nincs ilyen jogszabályi rendelkezés, amelyet az alperes, illetve az alperesi érdekelt az irataiban említett a tartózkodási hely lakcímnyilvántartásba vétel feltételeként.

Ezzel szemben az Nytv. 5. § (3) bekezdése szerint:

Nytv. 5. § (3) A polgár tartózkodási helye: annak a lakásnak a címe, ahol — lakóhelye végleges elhagyásának szándéka nélkül — három hónapnál hosszabb ideig tartózkodik.

A fentiekből okszerűen levonható az a következtetés, hogy a polgárnak a tartózkodási helyén nem kell állandóan ott tartózkodnia, mivel a tartózkodási hely olyan lakásnak a címe lehet — ahol a a polgár — a lakóhelye végleges elhagyásának szándéka nélkül — 3 hónapnál hosszabb ideig tartózkodik. A felperes a 2017. márciusi tartózkodási helyre történő bejelentkezése óta a tartózkodásra előírt 3 hónapnál hosszabb idő eltelt. A lakásban való „tartózkodás” olyan használati állapot, amely a folyamatos ott lakást és a lakásnak otthonként való éltvitelszerű fenntartását nem kívánja meg.

A polgárnak csak az Nytv. 5. § (2) bekezdésében foglalt „lakóhelye” tekintetében írja elő a törvény azt, hogy a lakásnak tekintendő, az egy vagy több lakóhelyiségből álló épület vagy épületrészt a polgár éltvitelszerűen otthonául használja!

Sajnálatos módon sem az I-II. közigazgatási szerv, sem a bíróság ezt a jelentős különbséget — a „polgár lakóhelye” és a „polgár tartózkodási helye” között — a döntésének meghozatalánál nem észlelte és nem értékelte, így a jogerős ítélet erre tekintettel is jogszabálysértő.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] rendelkezésre álló bizonyítékokat [felperes személyes írásbeli nyilatkozatát,

[REDACTED]

Az I-II. közigazgatási szerv ennek nem tett eleget és téves döntést hozott, amikor felperes tartózkodási hely címét érvénytelennek mondta ki, és fiktiválta. A jogerős ítélet indokolásában (9. oldal első bekezdés) felperes véleménye szerint az első fokú bíróság a bizonyítékokat nem a törvényi rendelkezéseknek megfelelően vette figyelembe, akkor, amikor úgy tekintette, hogy a felmerült bizonyítékok nem feleltethetők meg a tartózkodási hely

fogalmának. Az „évente több napot töltöttem nagyszüleimmel”, „sokat tartózkodtam az ingatlanban” idézett nyilatkozatok éppen a tartózkodási hely megvalósulását támasztják alá, mert a felperes az ingatlant nem életvitelszerű otthonként, hanem tartózkodási helyként használja. [Megjegyzendő: a bíróság a tényállás és indokolás megállapításánál a felperes 2019. március 8-án tett írásbeli személyes nyilatkozatában foglaltakat teljesen mellőzte.] Mindezekre tekintettel jogszabálysértő a jogerős ítélet, mert a tartózkodási hely fogalmával kapcsolatos, a felperes ingatlanban való tartózkodására vonatkozó bizonyítékokat nem vette a perben figyelembe és az Nytv. 5.§ (3) bekezdését nem helytállóan értelmezte.

k) Jogszabálysértő a jogerős ítélet, mert az alperes végleges határozatát nem változtatta meg, és a felperes tekintetében a tartózkodási hely nyilvántartására a lakcímnnyilvántartásban rögzített adatoknak az érvénytelenítését és fiktívként kezelését nem mellőzte, és nem utasította el [REDACTED] mező kérelmét. Ennek elmulasztása jogszabálysértő.

ka) Felperes álláspontja szerint mind az I-II. fokú hatóság, mind pedig a bíróság egyrészt a felperes számára a bizonyítási kötelezettséget tévesen fogalmazta meg, másrészt a fennálló bizonyítékok alapján [REDACTED] kérelmét az I-II. fokú közigazgatóság el kellett volna utasítani, és a keresetnek helyt kellett volna adni, mivel a lakcím érvénytelenítésének feltételei nem álltak fenn.

A Vhr. 35. § (3) bekezdése szerint „A szállásadó az Nytv. 26.§ (5b) bekezdésében meghatározott nyilatkozata esetén - ellenkező okirati bizonyítás hiányában – a jegyző, illetve a járási hivatal a Vhr. 34.§ (3) bekezdése szerint jár el. A jegyző, illetve a járási hivatal a szállásadó tulajdonjogának, haszonélvezeti jogának fennállását az ingatlan-nyilvántartásba történő betekintéssel ellenőrzi.”

Az Nytv. 26. § (5b) bekezdése szerint „Ellenkező bizonyításig a szállásadó írásbeli nyilatkozata igazolja, hogy a szállásadónak nem minősülő polgár bejelentett lakcímadata nem valós.” Felperes a [REDACTED] a haszonélvezeti jog gyakorlásának átengedése folytán sem minősül szállásadónak.

Jelen ügyben azonban az ingatlan-nyilvántartás adatai alapján – amelyről az I-II. fokú hatóság is meggyőződhetett volna - [REDACTED]

[REDACTED] n esetében - irányadó jogszabályi rendelkezések alkalmazandók. [Ptk. 5:147.§ (2) bekezdés].

kb) A jogerős ítéletben foglalt érvelés azért sem helytálló, mert amennyiben – bár felperes által el nem fogadottan és a jogszabályi rendelkezésekkel is ellentétesen - [REDACTED]

[REDACTED]

kc) Felperes szerint az Nytv. 26.§ (5b) pontjában foglalt ellenkező bizonyítás megtörtént mind okiratokkal (a felperes által a haszonélvezeti jog gyakorlásának [REDACTED] történő átengedése tárgyában csatolt okirat, a

hulladékgazdálkodási számlák közigazgatási perben történő csatolása) mind pedig

dés szerinti értékelésére vonatkozó szabályt, és az Alaptörvény 28.§-ában foglalt jogszabályok értelmezésére vonatkozó rendelkezést, amely szerint: „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Nytv. 1.§-a ebben a körben az alábbi célokat határozza meg:

Nytv. 1. § (1) E törvény célja, hogy meghatározza a polgárok személyi, lakcím és értesítési cím adatait tartalmazó nyilvántartás (a továbbiakban: nyilvántartás) működésének törvényes feltételeit.

(2) A nyilvántartás azokat az alapvető személyi, lakcím és értesítési cím adatokat tartalmazza, amelyek a polgárok egymás közötti jogviszonyaiban személyazonosságuk igazolásához, továbbá a közigazgatási és igazságszolgáltatási szervek, a helyi önkormányzatok, valamint más természetes és jogi személyek, illetve jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek törvényen alapuló adatigényeinek kielégítéséhez szükségesek.

(3) E törvény biztosítja a természetes személy (a továbbiakban: polgár) személyes adataival való önrendelkezési jogának, valamint az egyéb alkotmányos jogok érvényesítéséhez és a közigazgatás hatékonyságának biztosításához szükséges személyazonosító, lakcím és értesítési cím adatok használatához fűződő közérdek összhangját.

(4) E törvény a nyilvántartás törvényességét annak célhoz kötöttségével, az adatkezelés feltételeinek és a személyes adatok körének pontos meghatározásával, az adatkezelési jogosultságoknak a nyilvántartás szervei közötti megosztásával, továbbá az adatkezelés időbeni korlátozásával biztosítja.

(5) E törvény garanciális szabályokat állapít meg a nyilvántartásban kezelt adatok védelmére, valamint előírja az adatkezelés és a szolgáltatás ellenőrzésének kötelezettségét.

A fenti törvényi rendelkezésekre tekintettel nem állhat elő az a helyzet (mint amely jelen jogerős bírósági ítélettel megtörtént), hogy [redacted] az elsőbbségi haszonélvezetre jogosult személy, mint szállásadó hozzájárulása [Ptk. 5:173.§ (1) bekezdés, 5:169.§, Ptk. 147.§ (1)-(2) bekezdés] és felperes részére haszonélvezeti joga gyakorlásának részbeni átengedése mellett [Ptk. 5:148.§ (1) bekezdés] a jogszerűen tartózkodási hely lakcímét létesítő és ott tartózkodó felperesnek a lakcímének használatát a későbbi haszonélvező, [redacted] kérelmező aki birtokjoggal és a lakás használatának biztosítására vonatkozó jogosultsággal nem rendelkezik [Nytv. 5. § (5b) bekezdés], megakadályozza egy jogosulatlan és alaptalan közigazgatási eljárás kezdeményezésével. Az I-II. fokú lakcím érvénytelenítéséről rendelkező közigazgatási határozat és bírósági jogerős ítélet erre tekintettel súlyosan jogszabálysértő.

l) Felperes szerint – az alábbiakra tekintettel - súlyosan eltúlzott az alperesi érdekelt javára megállapított 200.000,- Ft perköltség összege, az alperesi jogi képviselő által kifejtett ügyvédi munkájához képest.

la) Alperesi jogi képviselő részéről egyrészt a 450.000,- Ft (egy összegben) meghatározott ügyvédi munkadíj már a bejelentésekor eltúlzott volt, és jóhiszeműnek nem volt meghatározható, mivel részletes elszámolást nem tartalmazott. Ekkor az alperesi érdekelt még nem tudhatta, hogy hány és milyen idő-lekötöttségű tárgyalás tartására kerül sor.

Felperes szerint a Pp. 80.§-ának rendelkezésébe ütközik az elszámolási kereteket nem tartalmazó, ellenőrizhetetlen számadatot (követelést) tartalmazó, a felek között létrejött megbízási szerződésbe foglalt ügyvédi munkadíjnak az ellenérdekű féllel szemben történő érvényesítése.

Az alperesi érdekelt által felszámított költség bár az IM rendelet szerinti nyomtatványon történt, nem felelt meg a Pp. 81.§ (2) bekezdésében foglalt követelményeknek, így a pernyertessége ellenére is a jogszabálysértés miatt az alperesi érdekelt perköltség iránti igényét a bíróságnak kellett volna utasítania.

lb) A bíróság által mérlegeléssel a 32/2003. (VIII.23.) IM rendelet 1.§ (2) bekezdése alapján mérsékelt perköltség megállapításának sem volt helye az alperesi érdekelt javára. A felperesnek a perköltségben való marasztalása jogszabálysértő.

Az alperesi érdekelt jogi képviselője 15 nap alatt nem tett eleget a bíróság 2018. november 20-án tartott tárgyalásról készült 10. sz. jegyzőkönyvben foglalt bírói felhívásában (a felperes 2018. november 14-én kelt előkészítő iratára történő észrevételezésre) foglaltaknak. Az alperesi érdekelt az előkészítő iratát csak a 2019. február 7-ei tárgyalás előtt két nappal 2019. február 5-én terjesztette elő. Mivel a jogi képviselővel eljáró alperesi érdekelt igazolási kérelmet nem terjesztett elő, csupán a 2019. február 7-ei tárgyaláson próbált magyarázatot adni a késedelemre, a Pp. 149.§ (1)-(2) bekezdése alapján a 2019. február 5-én kelt előkészítő irat hatálytalan. Ennek az a következménye, hogy a bíróságnak ezen iratot és abban foglaltakat nem lehetett volna figyelembe venni, semmilyen tekintetben. A bíróság azonban az alperesi érdekeltet erről – a felperes kifejezett kérésére – nem tájékoztatta [Lásd felperes 3.sz. iratában a I/4-6. pontokat és II/10. pontot].

Ebből következően a felperes által előterjesztett költségjegyzéket figyelmen kívül kellett volna a bíróságnak hagynia. Tehát a 2019. február 5-én kelt beadványt az ügyvédi munka tekintetében nem lehetett volna figyelembe venni.

Az alperesi érdekelt jogi képviselője értékelhetően tehát a 2 oldalas, 2018. március 18-án kelt előkészítő irata vehető figyelembe, és az alperesi jogi képviselőt a 2019. február 7-én tartott tárgyalás közel 2 órát elérő, és a 2019. április 9-ei tárgyalás 1.15 órás időszükséglete. Felperes álláspontja szerint alperesi érdekelt pernyertessége esetén is ezen ügyvédi tevékenységre a 200.000,- Ft nettó ügyvédi munkadíj eltúlzott. Az alperesi érdekelt megalapozott pernyertessége esetében is felperes szerint alperesi érdekelt legfeljebb - az IM rendelet 3.§ (3) bekezdése alapján a 2 tárgyalásra (2 x 10.000,- Ft) és a 2019. március 18-ai beadványra 10.000,- Ft – összesen 30.000,- Ft perköltségre tarthatna jogszerűen igényt, (figyelemmel arra is, hogy a per tárgy értéke az 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) és (3) bekezdése alapján 350.000,- Ft volt, amelyre az IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdés a) pontja alkalmazásával 17.500,- Ft ügyvédi munkadíj lenne megállapítható).

A felülvizsgálati kérelem befogadhatóságának indokolása

a) A Kp. 118. § (1) bekezdése szerint: „A Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

- a) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,
- b) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,
- c) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége vagy
- d) a Kúria közzétett ítélezési gyakorlatától eltérő ítéleti rendelkezés miatt indokolt.”

A felperes a jogszabálysértések vizsgálatát a Kp. 118.§ (1) bekezdés a)- b) és d) pontja alapján kérte elrendelni.

b) Felperes véleménye szerint a Budapest Környéki Törvényszék a **Kúria közzétett Pfv. I. 21.372/2011. sz. ítélezési gyakorlatától eltérő ítéleti rendelkezés** hozott, amely miatt szükséges az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata [Pp. 118.§ (1) bekezdés d) pontja.

Felperes már a keresetleveléhez csatolta F/1 alatta a Kúria Pfv. I. 21.372/2011. sz. – a **Bíróági Határozatok 2012. évi 261. eseti döntéseként közzétett** - határozatát, amelyben a Kúria elvi alappal kimondta, hogy „*Abban az esetben, ha egy dologon (ingatlanon) vagy annak meghatározott hányadán több személy egymást követően szerez haszonélvezeti jogot, a haszonélvezők a megszerzésük sorrendjében egymás után lesznek jogosultak a haszonélvezet tartalmát kitevő jogok gyakorlására. A dolog (vagy annak egy része) tulajdonjogát utóbb újabb haszonélvezeti joggal terhelten megszerzők tulajdonosi jogosítványainak gyakorlására az elsőként haszonélvezeti jogot szerző fél rendelkezésének függvénye [1959. évi IV. törvény 157.§ (4) bekezdés, 615. § (1)-(2) bekezdés.]*”

Felperes szerint a Kúria fenti döntés irányadó a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 5:147.§ (2) bekezdésében foglalt rendelkezésnek a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítéleti rendelkezés felülvizsgálata során is.

A per folyamán azonban ezen határozattal kapcsolatos indokait – hogy erre hivatkozással a felperes keresete miért nem volt alapos – sem az alperesi közigazgatási szerv, sem a bíróság nem érintette; a jogerős ítélet ezen Kúria által közzétett döntést – az indokolás kifejtése nélkül - figyelmen kívül hagyta.

c) A joggyakorlat egységének és/vagy továbbfejlesztésének biztosítása körében – a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontja alapján - felperes a jogszabálysértő ítélet felülvizsgálatát azért tartja indokoltnak, mert a közigazgatási jog mint rendszer, nem szakítható el a polgári jogtól. A polgári jogban (így a tulajdonjogban, és kapcsolódó jogosítványokban: a rendelkezési jogban, a birtokjogban, használati jogban, a hasznosítási jogban) irányadó jogszabályi rendelkezéseket (mint anyagi jogot) és bírói gyakorlatot a közigazgatási jogalkalmazás körében is figyelembe kell venniük a közigazgatási szerveknek és bíróságnak. Nem lehet eltérő jogalkalmazást lefolytatni a különböző jogágakban előforduló jogviták elbírálása során

A közigazgatásnak, tehát amikor az a kérdés merül fel a jogalkalmazás során, hogy a lakcím-bejelentési eljárásban ki a „szállásadó”, akkor ennek a megállapításánál a hatóságnak (közigazgatási perben a bíróságnak) jogviszony teljes mélységében a jogi jelentőségű tényeket fel kell tárnia, és igen, akár a rangsor elve alapján azt is meg kell állapítania a közhiteles nyilvántartás felhasználásával, hogy az adott jog kinek a javára került időbeni elsőbbséggel az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre.

Olyan személynek nem lehet a lakcímnnyilvántartásban való bejegyzésre, a lakcímberegyszés rendezésére (felülvizsgálatára) szállásadói jogosultsággal kapcsolatban rendelkezési joga (más természetes személy nyilvántartásba való bekerülésére vonatkozóan) ha saját maga ezzel a szállásadói jogosultsággal ténylegesen nem rendelkezik, vagy nemcsak kizárólagosan ő maga rendelkezik, hanem bizonyos jogot csak együttesen – a közös tulajdon szabályai alkalmazásával - gyakorolhat.

A joggyakorlat egységének és továbbfejlesztésének biztosítása körében tehát indokolt annak megállapítása, hogy az Nytv. és Vhr. alkalmazása során [Nytv. 5. § (5b) bekezdés, Nytv. 26. § (5)-(5a)-(5b), Vhr. 33. § (1) bek, 34. § (3) bek, 35. § (3) bek.] a Ptk. 5:147. § (1)-(2)-(3) bekezdésének, 5:169. § §rendelkezéseit is a közigazgatási hatóságnak a közigazgatási jogvita eldöntésénél figyelembe kell venni, és azokat nem hagyhatja figyelmen kívül az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett több haszonélvezeti jogra jogosult személy esetében a közigazgatási jogalkalmazásban a „szállásadói” jogállással valóságosan rendelkező személy megállapítása során.[Lásd a felperes 2019. március 29-én kelt 5. sz. válasziratát].

d) A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel kért felülvizsgálat körében kiemelendő az ingatlan-nyilvántartási bejegyzések változásával kapcsolatban a jogviták megelőzésének fontos szempontja.

A felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége, a jogsértő ítélet tekintetében az, hogy a későbbi ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett haszonélvezőnek a haszonélvezettel kapcsolatos jogai a közigazgatási eljárásban is csak az elsőbbségi haszonélvező jogai figyelembe vételével, illetve az elsőbbségi haszonélvező szállásadói rendelkezésével érvényesülhetnek!

Tekintettel arra, hogy mivel nem közös haszonélvezeti jogról van szó (amely esetben a haszonélvezők a haszonélvezeti joggal kapcsolatos rendelkezési nyilatkozataik megtételekor a közös tulajdon szabályait kell, hogy alkalmazzák), az elsőbbségi haszonélvező kizárólagosan jogosult ezeket a nyilatkozatokat megtenni a többi haszonélvezeti jogra jogosult kizárásával. A közigazgatási szerv azonban ezt ténybeli és jogi állapotot a határozati meghozatalánál köteles figyelembe venni.

A tulajdonos újabb haszonélvezeti jog alapításával a már meglevő – tőle független – elsőbbségi haszonélvezeti jog jogosultságait nem csökkenheti, nem gyérítheti, és az új haszonélvező nem kerülhet a korábbi haszonélvezővel mellérendeltségi helyzetbe, mintha a „közös haszonélvezeti jog” állna fenn!

Nem lehet elfogadni a jogerős ítéletben kifejtett álláspontot, és könnyen belátható, hogy ilyen „jogi trükkkel” a tulajdonos a tulajdonosi jogosítványainak az elsődleges haszonélvezőt megillető birtoklás, hasznosítás és használatra vonatkozó jogosultságait tudná „visszacsempészni” saját maga javára, az új haszonélvezővel való megállapodás alapján. A jogerős bírósági határozatban foglalt jogi álláspont nem szab gátat ennek a társadalmilag káros hatásnak.

A jogerős ítéletben megállapított tényállás és jogalkalmazás különleges súlya, hogy a tisztességtelen és rendeltetésellenes jogi lépések megtételére inspirál(hat) egyes polgárokat, (különösen, ha a közigazgatási eljárás megindításánál a tárgyilagosság és elfogulatlanság nem érvényesül, és a kérelmezőt nem a jogszabállyal alátámasztott jogi érdek, hanem valamilyen negatív érzelmi attitűd motiválja], mint ahogy az a perbeli esetben is fennáll.

A jogerős ítélet úgy állítja be, mintha az új haszonélvezeti jogosult minden további nélkül felülvizsgálható és érvényteleníthető a közigazgatással azokat a lakcímbjelentési eljárásokat és az alapján bejegyzett lakcímekeket, amelyet a másik haszonélvező (akinek a haszonélvezeti joga még mindig fennáll) hozzájárulásával került korábban a közhiteles nyilvántartásba bejegyzésre. Ezért a felperes által jogellenesnek tartott ítélet felülvizsgálatát és a jogszabálysértés megszüntetését a társadalmi jelentőségénél fogva is felperes szükségesnek tartja.

Felperes kérte, hogy a Kúria a fenti jogszabálysértések és a megjelölt befogadási feltételekre tekintettel a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján fogadja be.

13) A Kúria a Kfv. II. 37829/209/2. sorszámú végzésével a felperes felülvizsgálati kérelme befogadását megtagadta.

A végzés indokolása szerint a Kúria megállapította, hogy jelen esetben a befogadás feltételei nem állnak fenn:

[6] A Kp. 3. § (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges tények feltárása, az alátámasztásukra szolgáló adatok és bizonyítékok rendelkezésre bocsátása – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a feleket terheli.

[7] A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél kötelessége, hogy egyrészt megjelölje azon okot vagy okokat, melyek alapján a jogorvoslati kérelem befogadható, másrészt azon körülmények feltárása is, amelyek az általa megjelölt befogadási ok alátámasztására szolgálnak. A Kúria a jogerős döntéssel kapcsolatosan megjelölt jogszabálysértéseket is kizárólag a megjelölt befogadási okkal összefüggésben vizsgálhatja, ezért a befogadási ok, valamint a jogszabálysértések megjelölésének kötelezettsége egymástól nem választható el. A Kúria a befogadhatóság körében kizárólag a fél által megjelölt okból vizsgálódhat.

[8] A felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés a), b) és d) pontjai alapján kérte a felülvizsgálati kérelem befogadását, valójában azonban az eljárt bíróság általa sérelmesnek vélt tényállás értékelését és jogértelmezését vitatja. A felmerült jogkérdés egyedi ügyben, egyedi tényállás alapján került elbírálásra, amely nem minősíthető olyan elvi jelentőségűnek, ami a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása céljából a Kúria felülvizsgálati eljárását indokolná. A felperes által megjelölt kúriai döntés polgári ügyszakban, eltérő tényállás alapján került meghozatalra, ezért az a jelen, közigazgatási ügyet érintő felülvizsgálati kérelem befogadása tekintetében nem bír relevanciával. A felmerült jogkérdés a Kúria megítélése szerint továbbá nem minősül különleges súlyúnak, illetve társadalmi jelentőségűnek sem, mivel az adott ügyben nem a haszonélvezettel kapcsolatos jogok közigazgatási eljárásban való értelmezése merült fel, hanem az adott ingatlanban való életvitelszerű tartózkodás bizonyítottságának elégséges volta. A haszonélvezeti joggal való rendelkezés kizárólag az ügyféli jogálláshoz volt köthető, nem az ügy érdemi elbírálásához. Emiatt a befogadhatóság okaként megjelölt polgári jogi kérdés jelen felülvizsgálati eljárásnak nem is lehet tárgya.

[9] A Kúria megvizsgálva a felülvizsgálati kérelmet arra a következtetésre jutott, hogy a jelen ügyben a befogadás feltételei nem állnak fenn, ezért a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (2) bekezdésére alapozottan megtagadta.

[10] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságáról a Kp. 118. § (2) bekezdése alkalmazásával tárgyaláson kívül határozott.

[11] A befogadás megtagadása miatt a Kúria az azonnali jogvédelem tárgyában nem döntött.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

14) Indítványozó a jogorvoslati lehetőséget kimerítette. Indítványozó a Szigetmonostori Polgármesteri Hivatal jegyzőjének a tartózkodási hely érvénytelenítése tárgyában hozott I/35-7/2018. sz. határozata ellen fellebbezéssel élt, amely fellebbezés alapján eljáró Pest Megyei Kormányhivatal a PE/040/01297-2/2018. sz. határozatával az első fokú határozatát helyben hagyta. Az indítványozó felperes a II. fokú határozattal szemben keresettel élt, amely keresetet a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi B íráság a 42. K. 27.814/2018/24. sorszámu ítéletével elutasított.

Felperes indítványozó jelzi, hogy a jogerős ítéletével szemben **2019. április 29-én** felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Kúriához.

A Kúria a 2019. szeptember 4-én kelt Kfv. II. 37.829/2019/2. sorszámu végzésével a felperes felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta.

A felperes indítványozó a Kúria végzésével szemben **2019. november 20-án – az Abtv. 26. § (1) bekezdésére, valamint az Abtv. 27.§-ára alapított, két alkotmányjogi panaszt terjesztett elő** elektronikus úton a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz.

Indítványozó szükség esetén kéri Alkotmánybíróságtól, hogy ezt két indítványt ezen ügghöz egyesíteni és együttesen elbírálni szíveskedjék.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

15) Felperes indítványozó jogi képviselője a jogerős ítéletet elektronikus iratként 2019.április 22-én vette át.

Az alkotmányjogi panasz benyújtási határideje: 2019. június 21. volt.

Indítványozó az alkotmányjogi panaszt a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál, elektronikusan nyújtotta be 2019. június 12-én.

Az Alkotmánybíróság egyesbírója, [REDACTED] kotmánybíró a 2019. július 4-én kelt IV/1114-2/2019. sorszámu végzésével az alkotmányjogi panasz indítványt – a Kúria előtti eljárásra tekintettel - visszautasította.

A Kúria előtti eljárás a 2019. szeptember 4-én kelt Kfv. II. 37.829/2019/2. sorszámu – a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó - végzésével fejeződött be. A végzést indítványozó **2019. szeptember 27-én vette át.**

Indítványozó az ismételt eljárást az alkotmányjogi panasz tekintetében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 42. KI. 27.814/2018/24. sorszámu ítélete ellen **2019. október 12-én indította meg**, e bírósághoz elektronikus úton előterjesztett beadványában. Ezen eljárásra tekintettel került sor a **IV/1701-3/2019. sz. hiánypótlási iratban** az indítvány kiegészítésére történő felhívásra, amelynek indítványozó ezen beadványban tesz eleget.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

16)

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

17) Az állított alapjogi sérelmek a bíróság jogerős döntését érdemben befolyásolták az alábbiakra tekintettel.

a) A

Indítványozó álláspontja szerint - mint tartózkodási helyre jogszerűen bejelentkezett személy sérült az indítványozó felperesnek a közigazgatási I-II. fokú határozattal és azt helyben hagyó jogerős bírósági határozattal az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében foglalt magán-élet és otthon védelméhez való joga. Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése 2018. június 18. napján lépett hatályba, a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak az Alaptörvénynek 2019. április 9-én jogerős ítélete meghozatalánál az otthont védő rendelkezést figyelembe kellett volna vennie.

Ebben a millióbe ugyanis

figyelembe kellett volna venniük.

lna részesíteni a felperes otthonának nyugalma a Martinovics u. 13. szám alatti tartózkodási helyén.

Ez a védelem az állam részéről azonban nem történt meg, mert az I-II. fokú hatóság és bíróság a felperes indítványozónak a nagyanyjához és élettársa által lakott lakásba való tartózkodási hely lakcímének bejelentését érvénytelennek nyilvánították, fiktiválták, és a jogerős határozat következtében a tartózkodási hely címe a lakcímkártyájáról törlésre kerül.

b) A jogerős ítélet sérti a felperes indítványozó Alaptörvény XIII. cikkben védett tulajdonhoz való jogát. Indítványozó álláspontja szerint a haszonélvezeti jog gyakorlásának átengedése [Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 5:148.§

(1) bekezdése] folytán keletkező lakásbirtoklására jogosító jog a tulajdonnal azonos védelemben részesül.

Ezt alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként veti fel indítványozó.

Az ingatlan-nyilvántartásba korábban bejegyzett, [REDACTED] javára szóló holtig tartó hasznélvezeti jog, a hasznélvezőt illető birtoklás, használat, hasznok szedésére vonatkozó jogok gyakorlását illetően kizárja a később keletkezett ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett – tulajdonképpen birtokjog nélküli – hasznélvezeti jogot [Ptk. 5:147.§ (3) bekezdés], tekintettel arra, hogy a hasznélvezeti jog nem egyidőben keletkezett a hasznélvezetre jogosultak tekintetében [Ptk. 5:147.§ (2) bekezdés]. Így a különböző időben keletkezett holtig tartó hasznélvezeti jogok jogosultjai egymás közti viszonyában a hasznélvezetre a közös tulajdonra vonatkozó szabályok nem irányadók.

[REDACTED] alatti ingatlanon semmilyen birtok joggal nem rendelkezett, így nem volt jogosult senki számára a lakáshasználatot, mint szállásadó a lakcímbejelentkezéshez biztosítani. Ebből következően a lakcím-rendezéshez (lakcímfikтивáláshoz) sem rendelkezett közigazgatási eljárás kezdeményezési jogosultsággal. Az I-II. fokú hatóságnak a szállásadói jog hiányára tekintettel [REDACTED] relmét el kellett volna utasítani, illetve a bíróságnak a közigazgatási határozatokat hatályon kívül kellett volna helyeznie és [REDACTED] mét el kellett volna utasítania. Ennek elmaradása Alaptörvény-ellenes, mert sérti a felperes indítványozó tulajdonhoz való jogát.

c) A jogerős ítélet következtében sérült az indítványozónak az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében** védett tisztességes bírósági eljáráshoz való joga.

Sem a közigazgatási szervek, sem pedig a bíróság nem vette figyelembe, hogy a közigazgatási eljárásban is irányadók a Ptk. 1:2. § (1) bekezdése, és a lakcímbejelentésre vonatkozó jogszabályokat is az Alaptörvény és a Ptk. rendelkezéseivel összhangban lehet alkalmazni. Ezt támasztja alá az Alaptörvény 28. cikke is.

Az eljáró közigazgatási szervek és a bíróság azonban nem alkalmazta a rangsorsa és ranghelyre vonatkozó törvényi rendelkezéseket [Ptk. 5:169.§, 5:180.§ (1)-(2) bekezdés] és a törvény rendelkezésén alapuló, indítványozó által csatolt BH 2012 évi 261. sz. jogesetben közzétett Bírói gyakorlatot [Kúria Pfv. I. 21.372/2011. sz.].

A fél által hivatkozott jogszabály és bírói gyakorlat nem alkalmazása, valamint ennek az indokolásban történő figyelmen kívül hagyása a bíróság részéről a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot sérti [20/2017. (VII.20.)AB határozat] Az ítéletben erre vonatkozó indokolás, miszerint a közigazgatási eljárás mindezek nem irányadók, nyilvánvalóan nem fogadható el.

A közigazgatási hatóságok és a bíróság nem vette figyelembe az indítványozó felperes által a tartózkodási helyként lakott lakás használatára vonatkozóan - K [REDACTED]

[REDACTED] felperes indítványozó nevére szóló, halladék-gazdálkodási díj megfizetésére vonatkozó számlákat]. A bíróság az ítéletben nem adta indokát hogy mindezeket miért nem vette figyelembe a felperes indítványozó keresetének elbírálásánál.

d) Az ügyben felmerült alapvető alkotmányossági jelentőségű kérdés, hogy közigazgatási jellegű jogalkalmazás során –az adott törvényi rendelkezésen kívül – a

közigazgatási hatóságnak más jogág jogszabályi rendelkezését mennyiben kell figyelembe venni a közigazgatási jogszabály tartalmának megállapításánál, értelmezésénél, és alkalmazásánál.

A közigazgatási jogszabály értelmezésénél és alkalmazásánál kötelezően figyelembe kell-e venni a Polgári Törvénykönyv, mint anyajog rendelkezéseit?

Indítványozó álláspontja szerint a közigazgatási jogszabályok tartalmának feltárásánál, értelmezésénél, alkalmazásánál mellőzhetetlen az Alaptörvény, Polgári Törvénykönyv és mindezek alkalmazásához, értelmezéséhez szükséges szakmai-ágazati, szakigazgatási törvényeknek a figyelembe vétele. A lakcímbeljelentésnél ezek a szakmai, szakigazgatási törvények: a Polgári Törvénykönyv, és az ingatlan-nyilvántartásra vonatkozó jogszabályok.

Jelen esetben, tehát amikor arról van szó, hogy a szállásadónak ki tekintendő (?) a lakcímbeljelentési eljárásnál, mellőzhetetlen a Ptk. szabályainak alkalmazása ennek a törvényi rendelkezés tartalmának megállapítása szempontjából: **azaz, aki a lakcímbeljelentéssel kapcsolatban rendelkezési jogot kíván gyakorolni, az a személy, aki jogosult-e egy természetes személynek valamely lakás vagy lakás céljára szolgáló egyéb helyiség használatát biztosítani?**

Jelen esetben a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló **1992. évi LXVI. törvény (Nytv.)** rendelkezései tartalmának megállapításáról, értelmezéséről és alkalmazásáról, valamint ezen törvényi rendelkezés végrehajtása érdekében kiadott **146/1993. (X.26.) Kormányrendelet (Vhr.)** rendelkezései értelmezéséről van szó.

A tartózkodási hely lakcímének bejelentése, valamint a bejelentett lakcím rendezése (érvénytelenségének megállapítása és fiktiválása) tekintetében az alábbi jogszabályi rendelkezések alkalmazása volt irányadó:

Az indítvánnyal összefüggésben az 1992. évi LXVI. törvény (Nytv.) az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

Nytv. 5. § E törvény alkalmazása során:

(1) [...]

(2) A polgár lakóhelye: annak a lakásnak a címe, amelyben a polgár él. A lakcímbeljelentés szempontjából lakásnak tekintendő az az egy vagy több lakóhelyiségből álló épület vagy épületrész, amelyet a polgár életvitelszerűen otthonául használ, továbbá – a külföldön élő magyar és nem magyar állampolgárok kivételével – az a helyiség, ahol valaki szükségből lakik, vagy – amennyiben más lakása nincs – megszáll.

(3) A polgár tartózkodási helye: annak a lakásnak a címe, ahol — lakóhelye végleges elhagyásának szándéka nélkül — három hónapnál hosszabb ideig tartózkodik.

(4) A polgár lakcím adata: bejelentett lakóhelyének, illetve tartózkodási helyének címe (a továbbiakban együtt: lakcím).

(5) [...]

(5a) Szállásadó: az a személy, aki jogosult egy természetes személynek valamely lakás vagy lakás céljára szolgáló egyéb helyiség használatát biztosítani.

[...]

Nytv. 26.§ (4) *A lakcímbeljelentéshez – jogszabályban meghatározott kivétellel – a szállásadó hozzájárulása szükséges.*

(5) A lakcímbeljelentés és az értesítési cím bejelentésének ténye önmagában a lakás vagy az ingatlan használatához fűződő, valamint egyéb vagyoni jogot nem keletkeztet és nem szünteti meg. Érvénytelen a bejelentett lakcímadat, ha a polgárnak a lakás használatára vonatkozó joga megállapodás alapján már nem áll fenn, illetve jogerős bírósági vagy véglegessé vált hatósági határozat alapján megszűnt és a határozatot végrehajtották.

(5a) Érvénytelen a bejelentett lakcímadat, ha a járási hivatal megállapította, hogy a polgár bejelentett lakcímadata nem valós. Érvénytelen a bejelentett értesítési cím, ha a járási hivatal vagy a kijelölt kormányhivatal megállapította, hogy a polgár bejelentett értesítési címe nem valós.

(5b) Ellenkező bizonyításig a szállásadó írásbeli nyilatkozata igazolja, hogy a szállásadónak nem minősülő polgár bejelentett lakcímadata nem valós

146/1993. (X.26.) Kormányrendelet (Vhr.) alábbi rendelkezései irányadók:

Vhr. 32. § (1) *A lakcímbeljelentést – a 29. § (3) bekezdésében, a 30. § (2) bekezdésében, valamint az Nytv. 26. § (2a) és (2b) bekezdésében, valamint jogszabályban meghatározott kivétellel – a 3. számú mellékletben előírt adattartalmú bejelentőlapon kell teljesíteni. A bejelentőlapot a lakcímbeljelentés teljesítésére kötelezettnek és az e rendeletben meghatározott esetekben – az Nytv. 27/A. § (1) bekezdés b) pontjában és (3) bekezdésében foglalt kivétellel – a szállásadónak is saját kezűleg alá kell írnia.*

[...]

Vhr. 33. § (1) *A lakcímbeljelentési eljárásban a befogadott polgár tekintetében szállásadó*

a) a magánszemély tulajdonában lévő lakás tulajdonosa vagy hasznélvezője;

b) az általa bérelt lakásra nézve a bérlő (bérlőtárs, társbérlő);

c) a munkásszállásra, a felvonulási lakóépületbe vagy a munkáltató zárt területén belül szolgálati lakásra nézve a munkáltató;

d) a hajléktalanszállásra nézve a szálláshely fenntartója, illetve annak megbízottja.

[...]

(3) A tulajdonosnak, a hasznélvezőnek, a bérlőnek, valamint a bíróság vagy más hatóság jogerős vagy végleges és végrehajtható határozata alapján lakó- vagy tartózkodási helyet változtatónak a lakcímbeljelentőlapján a „tulajdonos”, „bérlő”, illetve értelemszerűen a megfelelő kifejezést kell feltüntetni.

(4) Közös tulajdon esetén a tulajdonostársak hozzájárulását a lakcímbeljelentés során eljáró szállásadó írásbeli nyilatkozatával igazolja.

Vhr. 34. § (1) *A bejelentett lakcím valódiságát a címnyilvántartásban szereplő adatok – és ha az eset körülményei ezt indokolják, helyszíni szemle – alapján a jegyző, illetve a járási hivatal ellenőrzi. Ha*

a) a bejelentett lakcím nem valós,

b) – az Nytv. 27/A. § (1) bekezdés b) pontjában és (3) bekezdésében foglalt kivétellel – a bejelentőlapot a szállásadó nem írta alá,

c) – az Nytv. 27/C. §-ában meghatározott kivétellel – a szállásadó címnyilvántartásba bejegyzett szállásadói nyilatkozatának megfelelő, az Nytv. 27/A. § (1) bekezdés b) pontja szerinti hozzájárulása hiányzik,

d) a szállásadó nyilatkozattételi jogosultsága nem áll fenn, vagy
e) a bejelentés egyéb okból nem felel meg a lakcímbejelentésre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek,
a bejelenítkezést el kell utasítani.

[...]

34. § (3) Ha a jegyző, illetve a járási hivatal a bejelentkezés elfogadása után állapítja meg, hogy a bejelentett lakcím nem valós, vagy a lakcímbejelentés nem felelt meg az (1) bekezdésben foglalt feltételeknek, akkor megállapítja a lakcím érvénytelenségét és a döntés véglegessé válását követően az érvénytelen lakcímadatot a nyilvántartásban fiktív jelzéssel szerepelteti mindaddig, amíg a polgár a valós lakcímét be nem jelenti.

(3a) Ha a járási hivatal a bejelentkezés elfogadása után állapítja meg, hogy a bejelentett értesítési cím nem valós, megállapítja az értesítési cím érvénytelenségét és a döntés véglegessé válását követően az érvénytelen értesítési címet törli a nyilvántartásból.

[...]

Vhr. 35.§ (3) A szállásadó Nytv. 26. § (5b) bekezdésében meghatározott nyilatkozata esetén – ellenkező okirati bizonyítás hiányában – a jegyző, illetve a járási hivatal a 34. § (3) bekezdése szerint jár el. A jegyző, illetve a járási hivatal a szállásadó tulajdonjogának, hasznélvezeti jogának fennállását az ingatlan-nyilvántartásba történő betekintéssel ellenőrzi.

(4) A lakcím érvénytelenítése vagy „fiktív” jelzéssel szerepeltetése esetén a jegyző, illetve a járási hivatal haladéktalanul gondoskodik arról, hogy az érintett polgár lakcímet tartalmazó hatósági igazolványa érvénytelenségének ténye a hatósági igazolvány nyilvántartásba bejegyzésre kerüljön.

A fenti közigazgatási jogszabályok alkalmazásánál tehát mellőzhetetlen volt a Ptk. alábbi rendelkezéseinek alkalmazása is:

Ptk. 5:147. § [A hasznélvezeti jog tartalma]

(1) Hasznélvezeti jogánál fogva a jogosult a más személy tulajdonában álló dolgot birtokában tarthatja, használhatja, hasznosíthatja és hasznait szedheti.

(2) Ha a hasznélvezeti jog egyidejűleg több hasznélvezőt illet meg, a birtoklás, a használat és a hasznok szedésének jogára a közös tulajdon szabályait kell megfelelően alkalmazni.

(3) A hasznélvezeti jog a dolog tulajdonosának személyében beállott változásra tekintet nélkül fennmarad.

[...]

5:148. § [A hasznélvezet gyakorlásának átengedése]

(1) A hasznélvező a hasznélvezeti jogot nem ruházhatja át, de a birtoklás, a használat és a hasznok szedése jogának gyakorlását átengedheti.

(2) Ellenérték fejében a hasznélvezeti jog gyakorlását a hasznélvező akkor engedheti át, ha a tulajdonos - azonos feltételek mellett - a dolog használatára, hasznosítására vagy a dolog hasznainak szedésére nem tart igényt.

[...]

Ptk. 5:169. § [A rangsor elve]

Az ingatlanra bejegyzett jogok ingatlan-nyilvántartási sorrendjét (a továbbiakban: rangsor) a bejegyzések hatályának kezdetére irányadó időpontok határozzák meg.

Ptk. 5:180. § [A rangsor és a ranghely]

(1) Ranghelyet olyan kérelemmel lehet alapítani, amelyhez a bejegyzés alapjául szolgáló okiratot is mellékeltek.

(2) Azok a jogok, amelyek bejegyzésének hatálya ugyanazon időpontban kezdődik, azonos ranghelyen állnak.

Mindebből következően a Ptk. rendelkezéseiből levonható az az aggálytalan, egyértelmű következtetés, hogy

Tekintettel arra, hogy sem az I-II. fokú közigazgatási szerv, sem az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet nem vette figyelembe a Ptk. jogszabályi rendelkezéseit, a hozott közigazgatási határozat és bírósági eljárás sérti az indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében és XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alapvető jogait.

Ezzel függ össze az az alapvető jelentőségű kérdés, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt nem részrehajló és tisztességes módon való hatósági ügyintézéshez való alapjog sérelme, mennyiben vethető fel egy alkotmányjogi panasz kapcsán, ha a bíróság a közigazgatási szerv határozatai elleni - nem a kérelmező fél által előterjesztett - keresetet jogerősen elutasította. Jelen esetben a felperes ún. passzív alanya volt a közigazgatási eljárásnak, mivel a kérelemre indult eljárást nem felperes indítványozó kezdeményezte, csak „elszenvedte” és abba „belekényszerült.” Indítványozó álláspontja az, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésben foglalt alapjog megsértése – bírósági eljárás során keletkezett ítélet kapcsán, önállóan is érvényesíthető, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog sérelme mellett is.

Indítványozó úgy véli, hogy jelen esetben nem érvényesült a nem részrehajló és tisztességes módon való hatósági ügyintézéshez való alapjog, mert a közigazgatási hatóság a közigazgatási jogszabály alkalmazásánál nem vette figyelembe a polgári jog (tulajdonjog, haszonélvezeti jog, birtokjog) alapvető rendelkezéseit, és olyan jogot tulajdonított és biztosított [redacted] kérelmező számára, amely joggal a kérelmező nem rendelkezett.

Ha a polgár valamilyen joggal ténylegesen nem rendelkezik, a közigazgatási hatóság ezzel a joggal nem ruházhatja fel, hanem a kérelmet el kell utasítania. A nem részrehajló és tisztességes módon való hatósági ügyintézéshez való jogot sérti, ha a hatóság - az adott tényállás kapcsán a kérelmező ügyfelet olyan jogszabályi rendelkezés alapján ruházza fel jogosultsággal, amellyel a kérelmező nem rendelkezik. Azaz Alaptörvény-ellenes

jogalkalmazás – figyelemmel a 20/2017. (VII.18.) AB határozatban már kifejtett indokokra – sérti az indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjogát.

A bíróság azonban – mivel ezt nem észlelte – a perben indítványozó által előterjesztett kereset és annak indokolása ellenére sem – az eljárása sértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz, illetve a (7) bekezdésében foglalt hatékony jogorvoslathoz való alapvető jogát is indítványozónak.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsődrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

V. cikk

(1) Mindenkinnek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

VI. cikk [Hatályos: 2018.06.18.]

(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

(2) Az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalma.

XIII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

XXIV. cikk

(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

[...]

(7) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

18) Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, a XXVIII. cikk (1) bekezdése és (7) bekezdése sérelmét jelentette az eljárás során, hogy a bíróság – a keresetlevélben és a perben előadott azokat a ténybeli és jogi indokokat, amelyekre a közigazgatási határozatok tekintetében hivatkozott – teljes körűen nem vette figyelembe, és nem adta indokát annak, hogy a közigazgatási határozatok, miért nem jogszabálysértőek a felperes indítványozó által állítottaknak megfelelően.

Mindezek érintik a felperes indítványozó- anyagi jogának védelmét biztosító – az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogának sérelmét és az a VI. cikk (1) bekezdésében foglalt magánélet és otthon tiszteltben tartásához és védelméhez való jogának sérelmét. Az indítványozónak a fennálló, tartózkodási helyre vonatkozó lakcímhez való jogának az engedélyező kizárásával való érvénytelenné és fiktívvé nyilvánítása pedig sérti az indítványozónak az V. cikkben foglalt szabadsághoz és biztonsághoz való alapvető jogát.

E tekintetben felperes indítványozó kiemeli - az alábbi - súlyos jogszabálysértéseket, amelyek a fenti Alaptörvény-ellenességet alátámasztják:

a) A

[REDACTED]

b) A bíróság a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján a keresetet jogszabálysértően utasította el, mert a kereset nem volt alaptalan.

[REDACTED] ötérjesztésére nem volt joga, az I-II. fokú határozat jogszabályba ütközött, másrészt a felperes az ingatlanban lakhatási joggal rendelkezett és oda beköltözött. Az ingatlant tartózkodási helyként használta. Ebbe a jogszerű helyzetbe a rangsorban későbbi [REDACTED] haszonélvező kérelmére a felperesnek az I-II. fokú hatóság által történő kimozdítása és a tartózkodási helyre vonatkozó lakcím érvénytelenítése és fiktiválása, valamint ezt támadó kereset elutasítása súlyos jog és érdeksérelmet jelent a felperes számára, mert nem veszi figyelembe és kétségbe vonja, - [REDACTED] nagyszüleinél való jogszerű valós tartózkodási lehetőségének közigazgatás útján való regisztrálását.

c) Az első fokú bíróság a tényállást helytelenül és hiányosan állapította meg, és a bizonyítékokat nem vette teljes körűen figyelembe és azokat nem okszerűen értékelte. A bíróság a felperes 2019.március 8-án kelt ~~írataiban~~ személyesen tett nyilatkozatát,

valamint ezen irat mellékleteként a haszonélvezeti jog gyakorlásának [redacted] által a **2017. március 10-én kelt okiratban részére történő átengedése tényére csatolt okiratát**, és a hulladékgyűjtési számlákat nem vette figyelembe [felperes 5. sz. válaszirata F/1-F/4 mellékletek], ezekkel kapcsolatban tényállást nem állapított meg. [Kp. 78.§ (2) bekezdése és a 78.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279.§ (1) bekezdése].

Helytelenül, az első fokú bíróság a közigazgatási eljárásban felperes által csatolt számlát vette csak figyelembe, annak téves értékelésével, utalva arra, hogy az egyetlen számla nem bizonyítja, hogy felperes lakcímadata valós.

Azonban sem a közigazgatási hatóság, sem a bíróság nem hívta fel „több” személyszállítási számla csatolására a felperest, így mivel a felperes a személyszállítási díj általa történő fizetésének igazolására csatolt egy számlát, ezt nem lehet a terhére értékelni, és azt megállapítani, (amely a II. fokú határozatban szintén szerepel) hogy nem felperes fizeti a számlákat, illetve, hogy az egyszeri befizetés nem elégséges annak bizonyítására, hogy a felperes a ([redacted] alperesi érdekelt) lakcím fiktíválási kérelme előterjesztésének idején az eljárásbeli ingatlanban – átmenetileg, de huzamosabb ideig lakott volna, tehát ez az ingatlan lett volna a tartózkodási helye.

E tekintetben felperes utal arra, hogy az első fokú bíróság nem oktatta ki felperest, hogy a perben a bizonyításhoz hány számla vagy milyen egyéb bizonyítás szükséges, ezért bizonyítási kötelezettségének az esetleges nem teljesítésére nem róható a terhére. [Kp. 2.§ (3) bekezdése megsértése].

Felperes kiemeli továbbá, hogy [redacted]

[redacted]

- a szolgáltató korrigálta, és a perben becsatolt **2018. január-márciusi és 2018. október-decemberi számlán már a szolgáltatás felhasználójaként felperes van feltüntetve**. Mindezt azonban az első fokú bíróság nem vette figyelembe, hanem a bíróság az alperes határozatában foglaltakat megismételte.

d) A felperesnek a tartózkodási helyre a lakcímnnyilvántartásba való bejelentkezéséhez [redacted]

[redacted]

Mindezeket a bizonyítékokat a bíróság nem vette figyelembe és a bizonyítékokat a tényállásban nem rögzítette. Tév [redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted] tel megsértette a bizonyítékok értékelésére és az ítélet indokolására (tényállás megállapításra és jogi indoklásra) vonatkozó jogszabályokat [Kp. 78.§ (2) bekezdése, a Kp. 78.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 265.§ (1) bekezdés és 279. § (1) bekezdés].

Az Nytv. 5.§ (5a) bekezdésében foglalt szállásadó fogalmát nem lehet a közigazgatási eljárásban a Ptk. szabályaitól függetlenül, azzal szemben, attól eltérően értelmezni.

Felperes álláspontja szerint tehát sem a közigazgatási eljárásban, sem a perben

Mindezt az I-II. fokú hatóságnak a közhiteles ingatlan-nyilvántartásból, hivatalból való ellenőrzéssel észlelnie kellett volna, ennek elmulasztása, és a tulajdonlási és birtokviszonyok feltárásának hiányával meghozott döntések Alaptörvény-ellenesek [XXIV.cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (7) bekezdés, XIII. cikk (1) bek., VI. cikk (1) bekezdés]

i) A Ptk. 1:3.§ (1)-(2) bekezdése értelmében „(1) A jogok gyakorlása és kötelezettségek teljesítése során a felek a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megfelelően kötelesek eljárni. (2) A jóhiszeműség és tisztesség követelményét sérti az is, akinek joggyakorlása szemben áll olyan korábbi magatartásával, amelyben a másik fél okkal bízhatott.”

Felperes úgy véli alperesi érdekeltnek a lakcímfiktiválási eljárás megindításával és vele szemben az I-II. fokú hatóság által hozott, és - a bíróság által meg nem semmisített - a tartózkodási helyre történő lakcímének érvénytelenítésével és fiktívvé nyilvánításával megsértette nemcsak [redacted] elmező valósította meg a jóhiszemű és tisztességes joggyakorlás követelményét, hanem az eljáró hatóságok és bíróság megsértette döntésével az indítványozó szabadsághoz és biztonsághoz való alapvető jogát. Nem lehetett volna figyelmen kívül hagynia az eljáró I-II. fokú hatóságnak és a bíróságnak azt a helyzetet és tényt, amely [redacted]

Ezt a korábbi helyzetet [REDACTED]

Az első fokú ítélet ezen okból is Alaptörvény ellenes, mert a bíróság nem védte meg az indítványozó otthonát, és a meghozott döntésekkel – a korábban jogszerűen történt tartózkodási helyre történő lakcímbeljelentést indítványozó tekintetében érvénytelenítve – sértették a felperes szabadsághoz és biztonsághoz való alapvető jogát.

Indítványozó úgy véli, hogy a törvényes eljárásban, tartózkodási helyre történő lakcím létesítés – amíg az azt engedélyező személy vissza nem vonja – egy utóbb magát jogosultként alaptalanul állító „szállásadó” kérelmére nem nyilvánítható érvénytelenné, különösen akként, hogy a hatóság nem nyilatkoztatta az I-II. fokú eljárásban a korábban az indítványozó lakcím bejelentkezéshez hozzájáruló szállásadói jogosultsággal rendelkező [REDACTED], és a bíróság nem veszi figyelembe a perben, mint tanú által tett vallomást sem.

Mindez súlyosan sérti az indítványozó szabadsághoz és biztonsághoz való alapvető jogát is. Indítványozó úgy véli, hogy a hatóság a fennálló lakcím bejelentési állapotba, annak megváltoztatása és érvénytelenítése érdekében csak kellően alátámasztott, az ezt kifogásoló személy jogának védelme érdekében avatkozhat be közigazgatási döntéssel. Jelen esetben azonban ilyen joggal [REDACTED] elmező nem rendelkezett. [REDACTED] elme és annak való hatósági és bírósági döntéssel való jóváhagyás súlyosan sérti az indítványozó szabadsághoz és biztonsághoz való alapvető jogát.

j) Indítványozó utal arra, hogy az Nytv. és Vhr. nem határoz meg a tartózkodási hely bejelentésével és lakcímnnyilvántartásba vételével kapcsolatban az ingatlanban való „életvitelszerű” ott tartózkodást. **Tehát nincs ilyen jogszabályi rendelkezés, amelyet az alperes, illetve az alperesi érdekelt az irataiban említett a tartózkodási hely lakcímnnyilvántartásba vétel feltételeként.**

Ezzel szemben az Nytv. 5.§ (3) bekezdése szerint:

Nytv. 5. § (3) A polgár tartózkodási helye: annak a lakásnak a címe, ahol — lakóhelye végleges elhagyásának szándéka nélkül — három hónapnál hosszabb ideig tartózkodik.

A fentiekből okszerűen levonható az a következtetés, hogy a polgárnak a tartózkodási helyén nem kell állandóan ott tartózkodnia, mivel a tartózkodási hely olyan lakásnak a címe lehet – ahol a a polgár – a lakóhelye végleges elhagyásának szándéka nélkül – 3 hónapnál hosszabb ideig tartózkodik. A felperes a 2017. márciusi tartózkodási helyre történő bejelentkezése óta a tartózkodásra előírt 3 hónapnál hosszabb idő eltelt. **A lakásban való „tartózkodás” olyan használati állapot, amely a folyamatos ott lakást és a lakásnak otthonként való életvitelszerű fenntartását nem kívánja meg.**

A polgárnak csak az Nytv. 5. § (2) bekezdésében foglalt „lakóhelye” tekintetében írja elő a törvény azt, hogy a lakásnak tekintendő, az egy vagy több lakóhelyiségből álló épület vagy épületrész **a polgár életvitelszerűen otthonául használja!** A tartózkodási hely otthonként való használata időleges, átmeneti jellegű.

Sajnálatos módon sem az I-II. közigazgatási szerv, sem a bíróság ezt a jelentős különbséget – a „polgár lakóhelye” és a „polgár tartózkodási helye” között – a döntésének meghozatalánál nem észlelte és nem értékelte, így a jogerős ítélet erre tekintettel sem felel meg a törvényi rendelkezésnek.

A [REDACTED] mező kérelmének elbírálásánál az Nytv. fogalmi rendelkezéseit az eljáró hatóságoknak **a törvény célja figyelembe vételével értelmezniük kellett volna, és a**

rendelkezésre álló bizonyítékokat [felperes személyes írásbeli nyilatkozatát, [REDACTED]

[REDACTED] és alkalmazniuk.

Az I-II. közigazgatási szerv ennek nem tett eleget és téves döntést hozott, amikor felperes tartózkodási hely címét érvénytelennek mondta ki, és fiktiválta. A jogerős ítélet indokolásában (9. oldal első bekezdés) felperes véleménye szerint az első fokú bíróság a bizonyítékokat nem a törvényi rendelkezéseknek megfelelően vette figyelembe, akkor, amikor úgy tekintette, hogy a felmerült bizonyítékok nem feleltethetők meg a tartózkodási hely fogalmának. Az „évente több napot töltöttem nagyszüleimmel”, „sokat tartózkodtam az ingatlanban” idézett nyilatkozatok éppen a tartózkodási hely megvalósulását támasztják alá, mert a felperes az ingatlant nem életvitelszerű otthonként, hanem tartózkodási helyként használja. **Megjegyzendő: a bíróság a tényállás és indokolás megállapításánál a felperes 2019., március 8-án tett írásbeli személyes nyilatkozatában foglaltakat teljesen mellőzte.** Mindezekre tekintettel Alaptörvény-ellenes a jogerős ítélet, mert a tartózkodási hely fogalmával kapcsolatos, a felperes ingatlanban való tartózkodására vonatkozó bizonyítékokat nem vette a perben figyelembe és az Nytv. 5.§ (3) bekezdését nem alkalmazta a törvényi rendelkezés tartalma szerint.

k) Alaptörvény ellenes a jogerős ítélet, mert az alperes végleges határozatát nem változtatta meg, és a felperes tekintetében a tartózkodási hely nyilvántartására a lakcímnnyilvántartásban rögzített adatoknak az érvénytelenítését és fiktívként kezelését nem mellőzte, és nem utasította el [REDACTED]ét. Ennek elmulasztása sérti az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt tisztességes tárgyaláshoz való jogát, illetve a közigazgatási határozat elleni jogorvoslathoz való jogát.

ka) Felperes álláspontja szerint mind az I-II. fokú hatóság, mind pedig a bíróság egyrészt a felperes számára a bizonyítási kötelezettséget tévesen fogalmazta meg, másrészt a fennálló bizonyítékok alapján [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]mét az I-II. fokú közigazgatóság el kellett volna utasítani, és a keresetnek helyt kellett volna adni, mivel a lakcím érvénytelenítésének feltételei nem álltak fenn.

A Vhr. 35. § (3) bekezdése szerint „A szállásadó az Nytv. 26.§ (5b) bekezdésében meghatározott nyilatkozata esetén - ellenkező okirati bizonyítás hiányában – a jegyző, illetve a járási hivatal a Vhr. 34.§ (3) bekezdése szerint jár el. A jegyző, illetve a járási hivatal a szállásadó tulajdonjogának, hasznélvezeti jogának fennállását az ingatlan-nyilvántartásba történő betekintéssel ellenőrzi.”

Az Nytv. 26. § (5b) bekezdése szerint „Ellenkező bizonyításig a szállásadó írásbeli nyilatkozata igazolja, hogy a szállásadónak nem minősülő polgár bejelentett lakcímadata nem valós.” Felperes a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] által a hasznélvezeti jog gyakorlásának átengedése folytán sem minősül szállásadónak.

Jelen ügyben azonban az ingatlan-nyilvántartás adatai alapján – amelyről az I-II. fokú hatóság is meggyőződhetett volna - kizárólag [REDACTED]

[REDACTED] hasznélvezeti jog mivel nem egyidejűleg keletkezett, nem minősül ún. „közös hasznélvezetnek” így jogállásukra nem vonatkoznak a tulajdonostársakra – közös tulajdon esetében - irányadó jogszabályi rendelkezések! [Ptk. 5:147.§ (2) bekezdés].

Így ebből következően [REDACTED] által egyedül előterjesztett kérelem hatálytalan, illetve jogszabálya ütközik, tehát ezen okból sem lehetett volna a laccímrendezési eljárás során a felperes tartózkodási helyének érvénytelenségét megállapítani és a tartózkodási helyet fiktiválni. Tulajdonképpen az eljáró I-II. fokú hatóság és a bíróság a saját – bár helytelenül képviselt - jogi álláspontjuknak megfelelően sem jártak el a jogszabályi rendelkezésekben foglaltaknak megfelelően, helyesen.

tanú-vallomásaival, azaz hogy felperes indítványozó bejelentett
lakcímadata valós.

A bizonyítékok okszerű és meggyőződés szerinti értékelésére vonatkozó szabályt, és az Alaptörvény 28.§-ában foglalt jogszabályok értelmezésére vonatkozó rendelkezést, amely szerint: „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indoklását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

(2) A nyilvántartás azokat az alapvető személyi, lakcím és értesítési cím adatokat tartalmazza, amelyek a polgárok egymás közötti jogviszonyaiban személyazonosságuk igazolásához, továbbá a közigazgatási és igazságszolgáltatási szervek, a helyi önkormányzatok, valamint más természetes és jogi személyek, illetve jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek törvényen alapuló adatigényeinek kielégítéséhez szükségesek.

(3) E törvény biztosítja a természetes személy (a továbbiakban: polgár) személyes adataival való önrendelkezési jogának, valamint az egyéb alkotmányos jogok érvényesítéséhez és a közigazgatás hatékonyságának biztosításához szükséges személyazonosító, lakcím és értesítési cím adatok használatához fűződő közérdek összhangját.

(4) E törvény a nyilvántartás törvényességét annak célhoz kötöttségével, az adatkezelés feltételeinek és a személyes adatok körének pontos meghatározásával, az adatkezelési jogosultságoknak a nyilvántartás szervei közötti megosztásával, továbbá az adatkezelés időbeni korlátozásával biztosítja.

(5) E törvény garanciális szabályokat állapít meg a nyilvántartásban kezelt adatok védelmére, valamint előírja az adatkezelés és a szolgáltatás ellenőrzésének kötelezettségét.

A fenti törvény célját meghatározó rendelkezésekre tekintettel nem állhat elő az a helyzet (mint amely jelen jogerős bírósági ítélettel megtörtént), hogy [REDACTED] az elsőbbségi haszonélvezetre jogosult személy, mint szállásadó hozzájárulása [Ptk. 5:173.§ (1) bekezdés, 5:169.§, Ptk. 147.§ (1)-(2) bekezdés] és felperes részére haszonélvezeti joga gyakorlásának részbeni átengedése mellett [Ptk. 5:148.§ (1) bekezdés] a jogszerűen tartózkodási hely lakcímét létesítő és ott tartózkodó felperesnek a lakcímének használatát a későbbi haszonélvező, [REDACTED] kérelmező - aki birtokjoggal és a lakás használatának biztosítására vonatkozó jogosultsággal nem rendelkezik [Nytv. 5. § (5b) bekezdés] - megakadályozza egy jogosulatlan és alaptalan közigazgatási eljárás kezdeményezésével.

Az I-II. fokú lakcím érvénytelenítéséről rendelkező közigazgatási határozat és bírósági jogerős ítélet erre tekintettel súlyosan sérti az indítványozónak az Alaptörvény V. cikkben foglalt szabadsághoz és biztonsághoz való jogát, a VI. cikk (1) bekezdésében foglalt magánélet és otthon tiszteletben tartásához való jogát, a XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogát, a XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt nem részrehajló és tisztességes módon lefolytatott ügyintézéshez való jogát, a XXXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogát.

1) Felperes indítványozó szerint – az alábbiakra tekintettel - súlyosan eltúlzott az alperesi érdekelt javára megállapított – a bíróság által meg nem indokolt - 200.000,- Ft perköltség összege, az alperesi jogi képviselő által kifejtett ügyvédi munkájához képest. Ez sérti az indítványozónak XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogát.

1a) Alperesi jogi képviselő részéről egyrészt a 450.000,- Ft (egy összegben) meghatározott ügyvédi munkadíj már a bejelentésekor eltúlzott volt, és jóhiszeműnek nem volt meghatározható, mivel részletes elszámolást nem tartalmazott. Ugyanis ekkor még az alperesi érdekelt nem tudhatta, hogy hány és milyen idő-lekötöttségű tárgyalás tartására kerül sor, mégis ezt az összeget terjesztette elő.

Felperes szerint nemcsak a Pp. 80.§-ának rendelkezésébe ütközik, hanem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog sérelmével jár - az elszámolási kereteket nem tartalmazó, a részadatok nélkül ellenőrizhetetlen számadatot (követelést) tartalmazó, a felek között létrejött megbízási szerződésbe foglalt ügyvédi munkadíjnak az ellenérdekű féllel szemben történő érvényesítése.

Az alperesi érdekelt által felszámított költség bár az IM rendelet szerinti nyomtatványon történt, nem felelt meg a Pp. 81.§ (2) bekezdésében foglalt követelményeknek, így a pernyertessége ellenére is a jogszabálysértés miatt az alperesi érdekelt perköltség iránti igényét a bíróságnak kellett volna utasítania. A bíróság nem indokolta meg, hogy a 200.000,- Ft perköltség milyen költségelemek alapján jár az alperesi érdekeltnek, amelyre tekintettel az ítélet sérti a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való alapvető jogot.

Ib) Indítványozó véleménye szerint a bíróság által mérlegeléssel a 32/2003. (VIII.23.) IM rendelet 1.§ (2) bekezdése alapján mérsékelt perköltség megállapításának sem volt helye az alperesi érdekelt javára. A felperes indítványozónak a perköltségben való marasztalása nemcsak jogszabálysértő, hanem sérti az indítványozónak a tulajdonhoz való jogát is.

Az alperesi érdekelt jogi képviselője 15 nap alatt nem tett eleget a bíróság **2018. november 20-án** tartott tárgyalásról készült 10. sz. jegyzőkönyvben foglalt bírói felhívásában (a felperes 2018. november 14-én kelt előkészítő iratára történő észrevételezésre) foglaltaknak. Az alperesi érdekelt az előkészítő iratát csak a **2019. február 7-ei tárgyalás előtt két nappal 2019. február 5-én terjesztette elő**. Mivel a jogi képviselővel eljáró alperesi érdekelt igazolási kérelmet nem terjesztett elő, csupán a 2019. február 7-ei tárgyaláson próbált magyarázatot adni a késedelemre, a Pp. 149.§ (1)-(2) bekezdése alapján a **2019. február 5-én kelt előkészítő irat hatálytalan**. Ennek az a következménye, hogy a bíróságnak ezen iratot és abban foglaltakat nem lehetett volna figyelembe venni, semmilyen tekintetben. **A bíróság azonban az alperesi érdekeltet erről – a felperes kifejezett kérésére – nem tájékoztatta** [Lásd felperes 3.sz. iratában a I/4-6. pontokat és II/10. pontot].

Ebből következően a felperes által előterjesztett költségjegyzéket figyelmen kívül kellett volna a bíróságnak hagynia. **Tehát a 2019. február 5-én kelt beadványt az ügyvédi munka tekintetében nem lehetett volna figyelembe venni.**

Az alperesi érdekelt jogi képviselője értékelhetően tehát a **2 oldalas, 2018. március 18-án kelt előkészítő irata vehető figyelembe, és az alperesi jogi képviselőt a 2019. február 7-én tartott tárgyalás közel 2 órát elérő, és a 2019. április 9-ei tárgyalás 1.15 órás időszükséglete**. Felperes álláspontja szerint alperesi érdekelt pernyertessége esetén is ezen ügyvédi tevékenységre a 200.000,- Ft nettó ügyvédi munkadíj eltűzött. Az alperesi érdekelt – feltételezve az esetleges megalapozott pernyertességét is – indítványozó szerint alperesi érdekelt legfeljebb - az IM rendelet 3.§ (3) bekezdése alapján a 2 tárgyalásra (2 x 10.000,- Ft) és a 2019. március 18-ai beadványra 10.000,- Ft – összesen **30.000,- Ft perköltségre tarthatna jogszerűen igényt**, (figyelemmel arra is, hogy a per tárgy értéke az 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) és (3) bekezdése alapján 350.000,- Ft volt, amelyre az IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdés a) pontja alkalmazásával 17.500,- Ft ügyvédi munkadíj lenne megállapítható).

Mindaz a különbség, ami a bíróság által a 450.000,- Ft perköltségigény helyett a jogerős bírósági ítéletben a 200.000,- Ft-os összegben történt marasztalási összege és az indítványozó szerint pernyertesség esetén helyes 30.000,- Ft között mutatkozik – a bíróság részéről a megfelelő indokolás és számítási számadatok nélküli – sérti az indítványozó XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogát, továbbá a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát. A bíróságnak ugyanis a tisztességes eljárás követelményeként részletes indokát kellett volna adnia annak, hogy a 200.000,- Ft felperesi marasztalást milyen ténybeli és jogi indokok alapján találta törvényesnek.

Az Alaptörvény XIII. cikkben foglalt tulajdon sérelmét véli bekövetkezettnek indítványozó azon tények alapján, hogy az indítványozó

[REDACTED] brolhatja, mivel azt az I-II. fokú közigazgatási hatóság és a bíróság a lakcímbjelentés érvénytelenítésével megszüntette. Ez összefüggésben van azzal, hogy ezek a hatósági és bírósági intézkedések ezáltal sértik a felperes indítványozónak az V. cikkben foglalt szabadsághoz való jogát is! A hozott döntésekkel indítványozó korlátozva van abban, hogy a lakhatását megválassza, illetve azt gyakorolja, amelyhez egyébként indítványozó minden feltétellel rendelkezett és jelenleg is rendelkezik.

17) Az indítványban szereplő, felvetett Alaptörvény-ellenességet állító alkotmányjogi kérdés - az indítványozó szerint Alaptörvény-ellenes jogerős ítélettel szemben - akként válaszolható meg, hogy **a későbbi ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett haszonélvezőnek a haszonélvezettel kapcsolatos jogai a közigazgatási eljárásban is csak az elsőbbségi haszonélvező jogai figyelembe vételével, illetve az elsőbbségi haszonélvező szállásadói rendelkezésével érvényesülhetnek!**

Tekintettel arra, hogy mivel nem közös haszonélvezeti jogról van szó (amely esetben a haszonélvezők a haszonélvezeti joggal kapcsolatos rendelkezési nyilatkozataik megtételekor a közös tulajdon szabályait kell, hogy alkalmazzák), az **elsőbbségi haszonélvező kizárólagosan jogosult ezeket a nyilatkozatokat megtenni a többi haszonélvezeti jogra jogosult kizárásával. A közigazgatási szerv ezt ténybeli és jogi állapotot a határozati meghozatalánál köteles figyelembe venni.**

A tulajdonos újabb haszonélvezeti jog alapításával a már meglevő – tőle független – elsőbbségi haszonélvezeti jog jogosultságait nem csökkenheti, nem gyérítheti, és az új haszonélvező nem kerülhet a korábbi haszonélvezővel mellérendeltségi helyzetbe, mintha a „közös haszonélvezeti jog” állna fenn!

Mindezeket a követelményeket a jogerős ítélet mellőzi, és indokolatlanul sérti az indítványozó alapvető jogait.

Nem lehet elfogadni a jogerős ítéletben kifejtett álláspontot! Könnyen belátható, hogy ilyen „jogi trükkkel” a tulajdonos a tulajdonosi jogosítványainak az elsődleges haszonélvezőt megillető birtoklás, hasznosítás és használatra vonatkozó jogosultságait tudná „visszacsempészni” saját maga javára, az új haszonélvezővel való megállapodás alapján. A jogerős bírósági határozatban foglalt jogi álláspont nem szab gátat ennek a társadalmilag káros hatásnak.

A jogerős ítéletben megállapított tényállás és jogalkalmazás különleges súlya, hogy a tisztességtelen és rendeltetésellenes (joggal való visszaélést jelentő) jogi lépések megtételére inspirál(hat) egyes polgárokat, (különösen, ha a közigazgatási eljárás megindításánál a tárgylagosság és elfogulatlanság nem érvényesül, és a kérelmezőt nem a jogszabállyal alátámasztott jogi érdek, hanem valamilyen negatív érzelmi attitűd motiválja], mint ahogy az a perbeli esetben is fennáll.

A jogerős ítéletben foglalt döntés és indokolása úgy állítja be, mintha az új haszonélvezeti jogosult minden további nélkül felülvizsgáltathatná és érvényteleníthetné a közigazgatással azokat a lakcímbeljelentési eljárásokat és az alapján bejegyzett lakcímeiket, amelyet a másik haszonélvező (akinek a haszonélvezeti joga még mindig fennáll) hozzájárulásával került korábban a közhiteles nyilvántartásba bejegyzésre.

Ezért az indítványozó által Alaptörvény-ellenesnek tartott jogerős ítélet megsemmisítését – az alkotmányjogi kérdés társadalmi jelentőségénél fogva is - felperes indítványozó szükségesnek tartja.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Indítványozó a bíróságnál kezdeményezte a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztését az Abtv. alapján, amelyet ebben az eljárásban is fenntart.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Az előzményi IV/1114-2/2019 eljárásban a felperes indítványozó az ügyvédi meghatalmazását csatolta.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

Érintett indítványozó a személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

e) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

Felperes indítványozó az Alkotmánybíróság előzményi eljárásában az iratokat becsatolta, amelyre tekintettel indítványozó kéri az Alkotmánybíróság **IV/1114-/2019. sorszámú iratának csatolását**, amely tartalmazza a felperes indítványozó által becsatolt (I/1-I/5) mellékleteket.

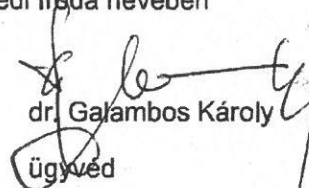
A tisztességes eljáráshoz való jog megsértésével kapcsolatos bizonyítékok megismerése érdekében szükség esetén felperes indítványozó kéri a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 42. K. 27.814/2018. sz. iratainak beszerzését.

Kelt: Budapest, 2019. december 11.

Tisztelettel:

képviselésében, és a Dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda nevében

dr. Galambos Károly
ügyvéd

